

Lord Syster

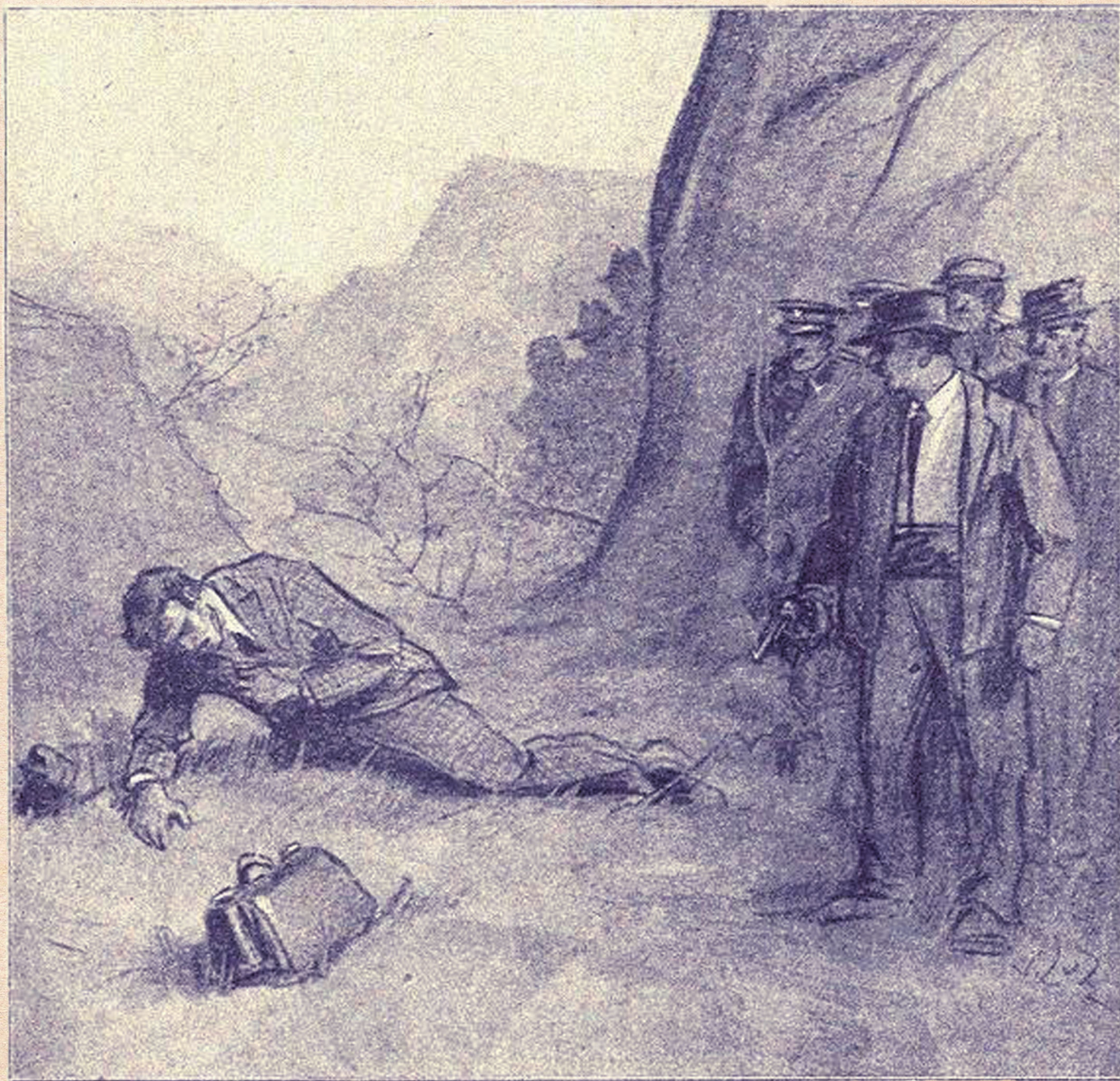
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 666

DE SPAANSCH E AGENT

1.50 fr.

Er kraakte een schot en Murro stortte ter aarde.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

NIEUWE SERIE.

DE SPAANSCH E AGENT.

ZEER BELANGRIJK BERICHT

Door Ministerieël besluit is de tombola tusschen de lezers van Buffalo Bill, Nick Carter, Lord Lister en Succes Romans verboden.

Het is dus onnoodig nog uitgesneden nummers op te sturen.

H. JANSSENS

Hoveniersstr. 8, Ledeborg

EERSTE HOOFDSTUK.

Hoe het lot der naties beslist wordt.

Degenen van de bewoners van Parijs, wonden in de omstreken van de Place de l'Etoile, die in den middag van een vrij koele April dag bij toeval den inval mochten hebben gekregen, zich op hunne daken op te houden, en dan den blik misschien hadden gericht naar het groote, platte dak van het Splendid Hotel, zouden wellicht wat verbaasd hebben opgezien, als zij zouden hebben kunnen ontdekken, bijvoorbeeld met behulp van een kijker, dan zich op dat oogenblik op dat dak een twaalftal mannen ophielden, allen zeer goed gekleed, de meesten boven den middelbaren leeftijd, en blijkbaar van verschillende landaard, die daar in gemakkelijke leunstoelen waren gezeten, of met de handen op den rug twee aan twee heen en weer liepen, want het weder was op dien dag zeer weinig lente-achtig, en lokte zeker niet

uit tot een verblijf op een aan alle kanten aan den wind blootgesteld dak.

Zeker, Splendid Hotel bezat een zeer fraai aangelegden daktuin, maar die werd alleen des zomers gebruikt, dan stonden er vele sierlijke tafeltjes, en men was er tegen de zonnestrallen gevrijwaard door reusachtige parasols van rood en wit gestreept linnen, terwijl overal palmen stonden, en reusachtige bladplanten in kuipen.

Van dat alles viel nu echter niets te bespeuren, met uitzondering van de gemakkelijke stoelen, en wel mocht men zich nieuwsgierig afvragen, wat die deftige heeren daar wel te zoeken hadden, op dat winderige dak.

De meesten hunner droegen dan ook nog hun dikke winterjassen, en allen hadden hunne hoofddeksels op.

Nu en dan wierp een der heeren een blik

op zijn horloge, en enkelen van de ongeduldigsten hadden reeds een paar malen een opmerking gemaakt, die waarschijnlijk iemand betraf, op wiens komst thans nog gewacht werd.

Het dak was op dat oogenblik een klein Babilon, want met sprak er niet minder dan vijf talen, maar Fransch en Spaansch werden het meest gehoord.

Een Parijsch beursman zou onmiddellijk op zijn minst vier van de heeren herkend hebben, en hij zou hunne namen zeker met een soort van eerbied hebben gepreveld, want zij behoorden tot den oppersten geldadel, en men becijferde hunne vermogen met twaalf of nog meer nullen, al was het dan ook maar in francs.

Daar was om te beginnen mijnheer Armand Letellier, voorzitter van de „Vereeniging van Effectenhandelaars” aan de Parijsche beurs, eenforsch gebouwd man van nog geen zestig jaar, die twee kasteelen bezat in de Loirs, een jacht dat hem twee millioen francs had gekost, en die zijn fortuin had gemaakt met vrij gevaarlijke speculaties, gebaseerd op de jongste Grieksche revoluties.

Want men zal weten dat een revolutie heden ten dage, niets anders is dan een affaire, zooals de exploitatie van een zilvermijn, of van een groote bierbrouwerij.

Het vervolg zal overvloediglijk de waarheid van die stelling aantoonen.

Hij was getrouwd, gescheiden, opnieuw getrouwd — weliswaar niet met dezelfde vrouw — maar dit alles belette hem niet, om er een maitresse op na te houden, die hem per jaar ettelijke burgermans fortuinen kostte.

Mijnheer Letellier droeg kleine bakkebaarden, met grooten zorg onderhouden, een gouden lorgnet, en hij leek merkwaardig veel op Offenbach, den wereldvermaarden operette-componist.

Niet ver van hem stond zijn levenscontrast, Bernard Chalupin, een genaturaliseerd Rus, die van zijn zestiende jaar te Parijs woonde, er alle geheimen van kende, en, al was hij nog pas veertig jaar, en schijnbaar een onaanzienlijk, nogal slordig gekleed mannetje, tot de allergevaarlijkste tegenstanders gerekend werd, die men slecht kon hebben als zijn belangen toevallig in andere richting gingen dan de uwe.

Zijn snor was rafelig, juist gelijkend op een stukje oude gordijnfranje, hij had waterblauwe oogen, en de gewoonte, telkens zijn manchetten onder zijn mouwen terug te schuiven,

die hem voortdurend schenen te willen ontsnappen — misschien wel om den naasten weg naar een waschvrouw in te slaan.

Men fluisterde van hem dat hij voor een millioen zelfs zijn vinger niet omdraaide, en dat hij het gevaarlijkst was, als zijn ongeneeselijke maagkwaal hem hinderde. Voor het overige was hij de man geweest, die de Duitschers de behulpzame hand had geboden, toen dezen op het psychologisch juiste oogenblik de heeren Apfelbaum, alias Trotzky en Lenin naar Rusland expedieerden, teneinde daar de groote omwenteling te gaan voorbereiden. Dit zaakje had hem de ronde som van anderhalf millioen mark opgeleverd, in den tijd toen de mark nog een shilling waard was. Het korte, dikke mannetje, met zijn uitgesproken semietisch uiterlijk, dat daar mistroostig over de balustrade hing, en aan zijn zwarte hangsnor trok, was Isidore Lemarc, aandeelhouder van een der groote Fransche Scheepvaartmaatschappijen, en, naar men zeide, de vertrouwde raadsman van niemand minder dan Caillaux in hoogst eigen persoon, den Minister van Financien, hetgeen hem in het minst niet belette, dienzelfden minister te laten duikelen, toen het zoo in zijn kraam te pas kwam — want zaken zijn nu eenmaal zaken, en over vriendschap moet men bij zulke ondernemingen nooit praten! Om het viertal te volmaken noemen wij nog mijnheer Raoul de la Faille, een schrale, dorre figuur, zwijgzaam als een Brit, en van wien de sage ging, dat hij in een vol jaar tijds op de Beurs slechts drie woorden had gesproken, of liever driemaal hetzelfde woord, en dat woord was geweest „neen!”

Door het telkens neen zeggen had de la Faille zelfs naar verzekerd werd zijn reusachtig fortuin verzameld, dat hoofdzakelijk belegd was in Duitsche industriepapieren, vlak na den oorlog gekocht.

Want zulk een goed patriot was de la Faille nu weer niet, of hij had drommels goed ingezien, welk een verbazende vlucht de Duitsche industrie ging nemen, ondanks alle vredesverdragen, ondanks alle bijeenkomsten te Geneve, Locarno, Parijs, Barcelona en Londen.

En de uitkomst had bewezen dat hij goed had gezien. Geen fabriek in Duitschland van eenige beteekenis of hare aandelen gingen sprongsgewijze de hoogte in een bereikten in sommige gevallen een duizelingwekkende hoogte, tot ontsteltenis en ongehoorde verbaazing van de arme Franschen, die den oorlog

zoogenaamd hadden gewonnen, en niettemin in alle opzichten aan het kortste einde trokken.

Mijnheer de la Faille — en kenners zeiden dat dit zijn kracht was — hield zich steeds op een afstand, en deed dat ook nu. Hij rookte niet, hij dronk niet, hij leefde als een asceet, hij had een vrouw die tien jaren ouder was dan hij, maar wier bruidsschat den grondslag had gelegd tot zijn fortuin, en die nog langer, nog droger, nog stilzwijgender was dan haar man, hij reed in een armzalig Fordje langs 's heeren wegen, en hij was zoo buitengewoon gierig, dat de liefdadige instellingen van Parijs reeds lang den moed hadden opgegeven om ook maar een papiertje van tien francs uit zijn stevig gesloten beurs los te krijgen.

Dit was het Fransche deel wat de „haute finance” betreft die daar op het oogenblik, ten bedrage van ettelijke tientallen millioenen, op het groote, platte dak van Splendid Hotel aanwezig was.

Er waren ook twee Engelsche financiers, en dat waren de heeren Joseph Walter, van de firma Walter & Hudson, Expeditieuren en scheepsmakelaars, en mijnheer Philipp Atchinson, die op het oogenblik directeur en grootste aandeelhouder was van een reusachtige fabriek in draagbare wapenen en munitie voor handvuurwapens.

Hij was een kleinen man met een frettengezicht, oogen als drillboortjes, die door alles heen schenen te gaan, een haviksneus, en dunnen meestal vast opeen geknepen lippen, die maar zelden een woord doorlieten, maar dat sneed dan ook als een mes, tot trof als een kogel.

Beide heeren waren met de grootste elegance gekleed, en behoorenden tot de jongere garde van het gezelschap.

In een hoek, bij den dakrand, en met zijne fijne vingers trommelende op het hardsteen van de balustrade in druk gesprek met een anderen heer, zat de Fransche Onderstaatssecretaris van Koloniën Gérard de Passy, volbloedig, met zwarte oogen, in smoking, hoewel het pas twee uur was, en met veel brillantine in het haar, dat zijn zwarte kleur waarschijnlijk niet langer aan de natuur, maar aan een bekwamen kapper dankte.

De man met wien hij sprak was zijn collega van Financiën, klein, smal, met verfijnde elegance gekleed.

Dan stonden er nog eenige heeren, Spanjaarden, Engelschen en Franschen, wier rol uit het vervolg voldoende zal blijken. Wij zijn

echter verplicht, reeds nu den naam te noemen van Alberto de Pineda, Commandant van de vesting Barcelona en de Vice-Generaal van het Spaansche leger, een man met een korte, ineengedrongen figuur, een krijgshaftigen knevel, en bevelende oogen.

Isidore Lemarc die voor de zooveelste maal op zijn horloge gekeken had, riep nu ongeduldig:

„Als hij nog langer dan vijf minuten wegblijft, jullie Mister Andrew Carlington, dan stel ik voor om maar te beginnen!”

„Dat gaat niet, monsieur Lemarc,” merkte Atchinson kalm op. „Laat ik u maar zeggen dat de geheele zaak aanstonds op losse schroeven komt te staan, wanneer Andrew Carlington afwezig is! Ik zeg niet dat hij rijker is dan een van ons, maar hij heeft zeker meer invloed, en al praat hij nog minder dan — iemand van het gezelschap hier, hij weet wat hij doet, en hij heeft connecties in Spanje zooals geen ander ze heeft. Hij kent alle stroomingen daar, en wat het voornaamste is — hij weet de middelen, om bijvoorbeeld een paar groote schepen met wapens te brengen waarheen je wilt, ja tot in het hartje van de haven van Rotterdam, zonder dat er een haan naar kraait! Ik geloof dat hij daar juist aankomt.”

Er werd een soort van gezoem gehoord, dat kwam van de plek, waar het grootste gedeelte van de liftkooi hoog boven het dak uitstak juist als bij een kolenmijn, en daar kwam de lift reeds aansuizen, en hield met een zachten schok stil op de hoogte van het dak. De vergulde deuren werden opengeworpen, de lift zakte snel weer omlaag en toen kwam er een man aanloopen, bijna zes voet, met een effen, schier onbeduidend gelaat, waarvan bijna niet kon worden geloofd dat het toebehoorde aan een Brit, die, met nog acht of tien anderen, de touwtjes vasthield, waaraan dertig millioenen andere Britten spartelden — om kort te gaan — die het lot van zijn naasten hield maken.

Dat was mijnheer Andrew Carlington, de spoorwegmagnaat, de „Vrachtenvorst” zooals hij op de Beurs te Londen genoemd wordt.

Men fluisterde van hem, maar niemand durfde het hardop zeggen, dat hij de man was, die de jongsten steenkolenstaking leidde, teneinde de vrachtprijzen op te jagen, nadat hij er eerst voor gezorgd had, een reusachtige voorraad steenkolen op te slaan, om daarmee zijn eigen vrachtschepen te kunnen stoken.

Hij was rossig gekleurd, droeg ouderwet-

scheb akkebaarden en zag er eenigszins uit, zooals men zich Phileas Fogg kan voorstellen, den held uit het verhaal van Jules Verne.

Zijn bewegingen waren afgemeten, en men kon de gedachte niet onderdrukken, dat men hier niet te doen had met een wezen van vleesch en bloed maar met een kunstigen automaat!

Hij groette het gezelschap met een stijve buiging, zonder iemand in het bijzonder aan te zien, wierp een groote portefeuille van grijs leder op een tafeltje, liet zich in een gemakkelijke stoel daarbij zinken, legde de ellebogen op de leuning en de vingertoppen tegen elkander, en zeide lakoniek:

„Ik ben gereed!”

„Bij mijn arme ziel! Wij zijn allang gereed!” riep Isidore Lemarc nijdig. „Je hebt ons tien kostbare minuten laten verliezen, Carlington!”

„Dan zullen wij tien minuten langer vergaderen!” hernam de Engelschman, den kleinen Franschen bankier koeltjes aanzierende, terwijl hij zijn monocle in het linkeroog drukte. „Ik ben tegen mijn verwachting opgehouden, laat u dat voldoende zijn!”

Carlington had Fransch gesproken, maar met een sterk Engelsch accent.

Hij trommelde met zijn blanke vingers op zijn portefeuille en scheen op iets te wachten.

Joseph Walter keek hem eens aan, haalde onmerkbaar de schouders op, streek zich door zijn vol blond haar, en begon toen:

„Mijne heeren, men heeft mij de eer aangedaan, mij deze voorloopige kleine samenkomst te laten leiden, en ik verzoek u dus, u om mij heen te scharen, want wat wij te bepraten hebben is niet alleen van het grootste gewicht, maar het zou noodlottig kunnen zijn, indien het door anderen vernomen en ontijdig bekend gemaakt werd. Hierdoor zouden onze plannen kunnen mislukken, en dat zou vooral generaal de Pineda zeer onaangenaam stemmen, denk ik!”

De Spaansche generaal was bloedrood geworden, trok eens aan zijn colbert, en zeide toen:

„Ik heb er van het begin af aan volstrekt geen geheim van gemaakt, mijnheer Walter, dat deze zaak voor mij een levenskwestie is! Ik ben maar een eenvoudig militair, en ik zal u eerlijk bekennen, dat ik er nimmer aan gedacht zou hebben, buitenlanders in deze onderneming te betrekken, indien mijn partijgenooten en ik slechts genoeg geld hadden, om alles zelf te kunnen doen. Wat gij als een

zaak beschouwd — dat is voor de waarachtige monarchisten en de tegenstanders van Primo de Rivera hun ideaal!”

Er verscheen een lachje om de dikke lippen van Isidore Lemarc, toen hij met zijn dikke armen wuifde, en met schuin geheven hoofd verklaarde:

„Idealen zijn prachtig, generaal — voor wie tijd en lust heeft om er aan te doen! Maar wij zijn nu eenmaal geen idealisten, en wij bekijken de zaak alleen van den practischen kant! Zit er muziek in — krijgt u uw revolutie! Zit er geen muziek in, — blijft u er nuchter van!”

De Pineda verschoot even van kleur, terwijl alleen Gérard de Passy, een kort, zenuwachtig lachje liet hooren, maar hij sprak geen woord, beet zich op de lippen, en ging met een norsch, afgewend gelaat zitten.

Walter keek met iets van minachting in zijn oogen op Isidore Lemarc neer, en zeide toen:

„Mijnheer Lemarc heeft het misschien een beetje ruw gezegd, maar er is een kern van waarheid in zijn woorden, generaal! Wij zijn bereid om uw beweging te steunen, voor zover zij niet indruischt tegen de belangen van ons land — — —”

„Zeg; de belangen van de Engelsche portemonnaies,” viel Lemarc hem kwaad in de rede, „wij behoeven elkaar geen rad voor de oogen te draaien. Spinnen jullie er soms geen zij bij, als Primo de Rivera er wordt uitgesmeten! Hebben jullie geen toezeggingen van den generaal, waaraan wij Franschen niet kunnen tippen? Krijgt een groep van jullie financiers niet het beheer van een groot gedeelte van het spoorwegnet in handen?”

„Spanje zal zich, als alles slaagt, ten aanzien van Tanger desinteresseeren!” zeide Atchinson nijdig. „Is dat soms niets? Is dat soms niet meer waard dan een paar onnoozele kilometers spoorweg?”

Toen liet de wat krassende stem van Carlington zich hooren, die ijskoud zei:

„Als ik geweten had, heeren, dat ik hier temidden van een straatruzie zou vallen, dan zou ik mijn middag anders hebben verdeeld — en deze ongemakkelijke, tochtige verzamelplaats hebben gemeden! Mag ik u verzoeken om ter zake te komen?”

Een weinig geprikkeld zeide Walter:

„Het is niet mijn schuld Carlington, als de toon te wenschen overlaat. Maar sommige lieden weten nooit hun fatsoen te houden! Wij zullen dit getwist nu terzijde laten, want wij zijn nog lang niet toe aan wat ieder van ons als voordeel zal bedingen — en wij willen nu

allereerst eens spreken over die voorwaarden met generaal Alberto de Pineda en zijn vertrouwden adjudant Pablo Gomez, dien ik het genoeg heb, hier aan u voor te stellen."

En hij wees op een lang opgeschoten jongmensch met koolzwarte oogen, die tot dus verre zwijgend naast den generaal gestaan had, en vervolgde toen, alsof het de eenvoudigste transactie van de wereld betrof:

„Wij willen dus thans eens bespreken, mijne heeren, onder welke voorwaarden wij Signor de Pineda in staat kunnen stellen, tegen het voorjaar van 1927 in zijn land een revolutie te ontketenen, die het bewind van den dictator Primo ten onderstboven zal werpen!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een gewichtige diefstal.

De heeren waren nu alleen gaan zitten, dicht bij elkander, en in het midden van het uitgestrekte dak, zoodat het onmogelijk was dat onbevoegden of spionnen zich in de buurt zouden kunnen ophouden en zouden kunnen vernemen welke belangrijke zaken hier behandeld werden.

Er bevond zich op het dak geen enkele schoorsteen, er was geen enkel luik, er was geen andere toegang dan die door de lift, en nu allen reeds boven waren had de liftbediende streng bevel gekregen, niet hooger meer te stijgen dan tot aan de bovenste verdieping, en het zou volkomen onmogelijk zijn, op dat punt iets af te luisteren.

Toen de bankiers en staatslieden op dat punt volkomen gerustgesteld waren, begon Walter weder, die achter een kleine tafel vol papperassen had plaatsgenomen:

„Mijne Heeren! Gij kent in hoofdtrekken de zaak, die ons hier tezamen heeft gebracht. Generaal de Pineda, is hier gekomen als de vertegenwoordiger van een naar zijn zeggen zeer talrijke groep Spanjaarden, die ontevreden zijn met het huidige bewind, het omver willen werpen, de Rivera gevangen willen nemen, en den Koning willen herstellen in al zijn rechten, niet gekortwiekt door een dictator. Mij dunkt dat wij ons moeten onthouden van ieder oordeel over de wenschelijkheid van dit optreden. Voor ons komt alleen de nuttigheid er van in aanmerking. De generaal, die thans in ons midden is, verzekert ons — en ik behoef u niet te zeggen, dat ik zelf ter plaatse onderzoek heb laten doen — dat de gelegenheid thans zeer gunstig is om tot een staatsgreep over te gaan. De ontevredenheid onder een groot gedeelte van het leger breidt zich steeds uit, en een revolutie van royalis-

ten, die alleen den Koning als eersten man in het land erkennen, heeft veel kans van slagen."

Walter deed kalm een trekje aan zijn sigaret, keek even rond, en hernam achteroverleunend in zijn stoel, en met de duimen in de armgaten van zijn vest:

„Deze zaak kan natuurlijk niet op touw worden gezet zonder een zeer aanzienlijk kapitaal. Er heeft zich thans een syndicaat gevormd, bestaande uit Engelsche, Fransche en Belgische bankiers en financiers, bereidt om een zeer aanzienlijk bedrag, het welk wij voorloopig op 10 millioen peseta's willen stellen, in deze zaak te steken! De generaal zal mij dezen term wel te goede willen houden!"

De Spaansche generaal zeide volstrekt niets, maar wisselde op gedempten toon een paar woorden met zijn adjudant, en Walter vervolgde op denzelfden zakelijken toon:

„Ik wil er aanstonds op wijzen dat Engeland, als natie, weinig tegen deze revolutieplannen heeft in te brengen. Natuurlijk, voor zoover zij den *status quo* onaangestast laten, dat wil zeggen dat er geen sprake kan zijn van een teruggave van Gibraltar!"

Hij wendde zijn scherp geteekend gezicht met een ruk naar den Spaanschen generaal, die bromde:

„Dit is een zaak, mijnheer, waarover wij later met uwe regeering — niet met u hopen te onderhandelen."

Walter keek de Pineda een kort oogenblik koeltjes aan, en zeide toen zonder de minste stemverheffing:

„Mijn waarde generaal, wie met een regeering onderhandelt, met een staat met een natie — die onderhandelt inderdaad met zes of acht geldschietters, vergeet dit nooit, wat ik u

bidden mag! Alles wat gij leest over vaderlandsliefde, staatsbelangen, nationale eer, is samen te vatten in dit eene woord geld! Intusschen, ik zou u niet gaarne uw illusie willen ontnemen, en wij houden het er dus voor, dat men later in Downing Street een gunstig oor zal leenen aan uw voorstellen betreffende Gibraltar!"

„Daar rekenen wij dan ook op, mijn partijgenooten en ik!" hernam de generaal droogjes.

„Welnu dan, de Engelsche financiers, hier aanwezig, willen wel de zaak steunen, en voor zoover ik weet geldt hetzelfde voor de Fransche. In ruil echter, het werd zooveen reeds gezegd, verklaart de nieuwe regeering in Spanje nadrukkelijk, dat het zal afzien van alle eventueele aanspraken op gebiedsuitbreiding in Noord-Afrika. En dit lijkt mij billijk. Ten behoeve van Spanje heeft Frankrijk reeds veel kostbaar bloed vergoten daarginds. Meent gij de toezegging te kunnen doen, generaal, dat gij en uwe partijgenooten aan die voorwaarden zult kunnen voldoen?"

Het duurde eenige oogenblikken voor de Pineda blijkbaar met moeite antwoordde:

„Ik verklaar hierbij namens mijne partij dat wij, indien de staatsgreep mocht gelukken, in de eerste jaren zullen afzien van iedere poging om in Marokko uitbreiding van gebied of invloedssferen na te streven."

„Dat laat zich hooren!" riep hier de Passy uit. „In het tegenovergestelde geval zou Frankrijk ook stellig niet werkloos kunnen blijven toezien, en zich tegen uwe pogingen moeten verklaren! En gij weet wat dit zeggen wil generaal, nu wij aan den vooravond staan van het aansluiten van een belangrijk handelsverdrag met uwe regeering."

„Wat kost ons de grap?" liet eensklaps de schelle stem van Isidore Lemarc zich hooren. „Laten wij spijkers met koppen slaan! Ik heb om half vier een afspraakje met mijn vriendinnetje, en zij wacht niet graag!"

Generaal de Pineda wierp den bankier een duisteren blik toe, en antwoordde:

„De grap, zooals gij het noemt, mijnheer Lemarc, zal u slechts weinige millioenen kosten. Zij zal u een goede rente afwerpen, en tot uw voordeel zijn, wees daar maar niet bevreesd voor! Ik noemde reeds de som die wij minstens noodig hebben — 20 millioen peseta's. Voorts noemde ik een bedrag van 30.000 goede geweren met de ammunitie, die ten spoedigste moeten worden geïmporteerd."

„Zal uw douane die doorlaten?" vroeg de

wapenfabrikant Atchinson koeltjes, een dikke wolk uit zijn fijne sigaar blazend.

„Daar zal zorg voor worden gedragen!" antwoordde de Pineda. „Alle maatregelen zijn reeds getroffen, en ik herhaal u voor de zooveelste maal dat alles zal slagen, mits wij slechts kunnen beschikken over een behoorlijk bedrag! Ik voeg hieraan toe dat de 20 millioen peseta's niet eens behoeven te worden betaald — maar ik moet resultaten kunnen toonen bij mijn terugkeer, dat wil zeggen een schriftelijke overeenkomst, waarin uw syndicaat mij de 20 millioen peseta's toezegt — benevens een bedrag van een millioen, bij wijze van voorschot!"

„En als de heele massel mislukt?" riep Isidore Lemarc kwaad uit.

De Spaansche generaal wilde woedend uitvaren, maar hij beheerschte zich uit alle macht, en antwoordde met een stem die trilde van drift en verontwaardiging:

„Er zal niets mislukken, mijnheer Lemarc, dat weet gij zeer goed! En in ieder geval zijt gij immers gedekt door onderpand! Voor dat millioen peseta's is het toch zeker wel voldoende, als mijn partij u het beheer over een deel van onze spoorwegen in handen geeft!"

„Kan uw partij dat?" vroeg Lemarc giftig. „Zij is nog niet eens aan het bewind!"

„Maar zij heeft de meerderheid in de Cortes!" hernam de generaal op heftigen toon.

Isidore Lemarc keek op een grappige wijze scheel, en schreeuwde:

„De meerderheid! Nooit van gehoord! Sinds wanneer dan?"

„Niet vandaag of gisteren, maar zij zal die meerderheid morgen hebben, dat durf ik bezweren! De regeering heeft een voorstel ingediend, dat haar zonder den minsten twijfel ten val moet brengen, want het kan, en het zal niet worden aangenomen!"

Nu liet de stem van Carlington zich hooren, die afgemeten zeide, zonder iemand in het bijzonder aan te zien:

„Generaal de Pineda heeft volkomen gelijk. Het regeeringsvoorstel zal verworpen worden. Ik weet het. En daardoor zal zijn partij in stemmen-aantal winnen. Dat spoorwegplan komt er door. Gij kunt het aannemen!"

En zoo groot was het gezag van dezen Engelschen financier in deze kring van millionairs, dat zelfs Lemarc het hoofd boog, en mompelde:

„Voor mijn part! Als gij maar gezond blijft!

Maar een mensch mag toch wel een zekerheidje vragen!"

En nu sprak den een na den ander op een gedempten zakelijken toon, alsof het de stichting van een nieuwe fabriek betrof, en de Spanjaard zat er zwijgend bij, maakte slechts nu en dan een opmerking, en raadpleegde nu en dan op fluisterenden toon zijn adjudant.

Bijna twee uur verstreken, Lemarc had al nu en dan ongeduldig zijn horloge geraadpleegd, toen Walter nogmaals opstond en zich tot den generaal wendde met de woorden:

„Ik geloof te mogen zeggen dat de groote lijnen van onze overeenkomst thans voldoende zijn uitgestippeld. Het geld, hetwelk gij ons aanvraagt, zal u naar alle waarschijnlijkheid worden verschaft, maar wij moeten er op aandringen, alvorens de overeenkomst wordt gesloten, dat gij ons een nauwkeurig omschreven veldplan ter hand stelt, waaruit wij niet alleen kunnen opmaken, hoe gij u het verloop van de revolutie voorstelt, maar waarin gij ook alles stipuleert, hetgeen gij ons in ruil voor onze geldelijke hulp hebt aan te bieden."

„Die vraag had ik wel verwacht — en daarom reeds op schrift gesteld, hetgeen gij mij daar verzoekt!" hernam de Pineda.

Hij had zijn groote actentasch geopend, haalde daaruit een rol papier, omstreeks twee decimeters lang en een paar vingers dik, en stak het Walter toe met de woorden:

„Hierin zult gij alles vinden wat ons plan betreft. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ik het u toevertrouw in de verwachting, dat gij dit stuk alleen aan de medeleden van het syndicaat zult laten lezen, en er zorg voor zult dragen, dat het in geen geval in andere handen geraakt. Het zal wel niet noodig zijn, u op den grooten ernst van zulk een mogelijkheid te wijzen.

Ons plan zou niet alleen volkomen in duigen vallen, wanneer het ontijdig ter kennis kwam van onze vijanden, maar het zou aan velen onzer het leven kunnen kosten, want Primo de Rivera behandelt zijne tegenstanders niet met zachtheid! En keurt gij alles goed wat ik daarin omschreven heb — dan verwacht ik ten spoedigste de uitbetaling van het eerste voorschot, opdat wij aan onze plannen een begin van uitvoering kunnen geven! Voorts verwacht ik te zijner tijd de geweren met de munitie, en ik zal u middelen aan de hand doen, om deze te leveren, zonder dat het eenigen argwaan kan baren! Vele ambtena-

ren van de Rekenkamer en van het Departement van Oorlog zijn op mijn hand, en met hunne hulp zal ik er wel voor zorgen, dat de wapens hunne bestemming bereiken."

Walter had het rolletje papier van het zwarte lintje ontdaan, dat er omheen zat, en vluchtig den inhoud doorgezien.

Hij bond er het lintje nu weer omheen, liet het rolletje papier in zijn eigen actentasch glijden en zeide:

„Ik geloof dat dit juist is wat wij verlangden, generaal! En ik beloof u, dat ik zorg zal dragen, dat dit gewichtige stuk niet in verkeerde handen komt! Het zal in mijn brandkast berusten, en wie het zal willen lezen van deze heeren — die zal het in mijn eigen particulier kantoor moeten doen!"

„In Londen? Wat zal ik in Londen doen?" riep Lemarc ongeduldig. „Ik heb niks te maken in Londen!"

„Het schijnt u dus niet bekend te zijn, mijnheer Lemarc." hernam Walter onverstoort, „dat ik hier te Parijs een zusterzaak heb, en ik deel u hierbij mede, dat ik hier nog minstens twee weken zal verblijven, totdat deze belangrijke zaak is afgehandeld! Heeft een van de heeren soms nog een opmerking te maken?"

Neen, dat had niemand van de heeren. Zij waren allen in een opgewekte stemming — heel wat opgewekter dan die van de beide Spanjaarden, die maar niet konden inzien, echte militairen die zij waren, dat men van een revolutie een handelstransactie kon maken!

Carlington had zeker wel het minst van allen gesproken, en alleen maar met groote aandacht tigeluisterd. Hij stond nu op, trok zijn jas recht, en zeide eenvoudig:

„Ik denk dat het in orde komt — en ik wil de heeren groeten!"

En als de Pineda maar goed geweten had, met wien hij eigenlijk te doen had, dan zou hij zich heel wat rustiger hebben gevoeld, en geweten hebben dat zijn revolutie, althans wat het geldelijke deel betrof, een volslagen succes zou worden.

Maar een volle week later zat Joseph Walter omstreeks vier uur in den middag met een doodsbalek gelaat voor zijn schrijftafel, terwijl de kleine Isidore Lemarc met de gebaren van een treurspeler door het vertrek liep, alle Joodsche vloeken uitbrakend die hem maar te binnen willen vallen, en leunde met starre blikken achterover in zijn stoel, terwijl

zijn rechterhand mechanisch lade na lade van het groote bureau opentrok.

Hij was vijf minuten geleden tot de vreeselijke ontdekking gekomen, dat het compromit-

teerende document, hem door Generaal de Pineda ter hand gesteld, op een raadselachtige wijze en als het ware voor zijn neus gestolen was.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraale lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

Walter krijgt bezoek.

Mijnheer Isidore Lemarc was een rijk man, een buitengewoon handig en succesvol zakenman, hij wist op tijd zijn mond te houden — maar ditmaal was het hem volkomen onmogelijk om te zwijgen, en daar er natuurlijk voorloopig niet aan te denken viel, de politie in de zaak te betrekken, stortte hij zijn hart een kwartier later uit tegen den eersten den besten mede-firmant als men het zoo noemen mag, en dat was in dit geval de zwijgende, lange heer Carlington, dien hij ontmoette in de vestibule van een der duurste clubs van Parijs, alwaar hij hem het vreeselijk nieuws fluisterend mededeelde in een half duister hoekje, terwijl hij van opwinding afgrijselijk scheel zag.

„Bijzonderheden?” vroeg Carlington lakoniek.

„Bijzonderheden? Dat vraagt u mij? Ben ik een detective? Weet ik veel? Niks van bijzonderheden weet ik! Gestolen is het prachtige stuk, het kostbare stuk, het gezegende stuk, en als het niet gauw gevonden wordt, ben ik pleite!”

„Komaan, mijnheer Lemarc, hoe zou dat kunnen? Gij hebt immers nog geen franc gestort?”

„Zal ik niet pleite zijn? Is derving van winst geen verlies? Zoo'n prachtige zaak, zoo'n zaak om te zoenen, zoo'n zaak om voor te knielen! En ik had Ginette nogal een nieuwe tweezitter beloofd! Waar vandaan zal ik

een tweezitter halen? Heeft die man geen oogen, en geen neus? Kan hij niet letten op de papiertjes die we hem toevertrouwen. Och wat een sjlemiel!”

„Sprak hij van de politie?” vroeg Carlington weder, die geen oogenblik zijn kalmte scheen verloren te hebben.

„Politie? Je meent het! Wat kunnen wij met politie doen? Het is toch een geheime zaak? Kunnen wij de politie in zoiets halen? Heel Spanje staat morgen in vuur en vlam, als ze er achter komen, en dat is voor mij te vroeg — want ik zit in hun spoorwegen, en ik ga in den wind! Als de papiertjes zakken, de lieve papiertjes, dan ben ik voor een paar millioen kwijt, en de arme Isidore is heelemaal pleite! Allemachtigste, wat heb ik aangehaald met dien man? Waar is het? Waar laat hij het? Wie heeft het?”

„Mij dunkt dat het juist zaak is, mijnheer Lemarc, om dat te laten onderzoeken!” zeide Carlington doodkalm. „Dit is een zaak waarbij wij allen millioenen te verliezen hebben — of te winnen! Gij hebt gelijk als gij zegt dat de gewone politie er natuurlijk niet in gemengd mag worden — maar er bestaat toch nog zoiets als politieke recherche, en ik geloof dat de heeren Letellier, Chalupin en de la Faille, genoegzaam vertrouwd zijn met den Premier, om hem sub rose alles uit te leggen en zijn hulp in te roepen. Officieel mag Frankrijk natuurlijk niets van de plannen tot een om-

wenteling in Spanje weten — maar officieus kan het er toch wel van op de hoogte zijn!”

Lemarc dacht een oogenblik na, en antwoordde toen mistroostig:

„Poincarré laat zich daar heel zeker niet mee in, dat kan ik u zeggen, en ik geloof dat in op de hoogte ben! Hij heeft op het oogenblik juist alle reden, om Spanje te vriend te houden, en als hij ook maar een flauw vermoeden krijgt, welk potje er te vuur staat, dan gaat er een kwartier later een geheime koerier naar Madrid, om Primo de Rivera te waarschuwen, en wij zitten met onze gebakken peren! Poincarré is ook geen kind — en hij weet waar Abraham de mosterd haalt!”

„Weet gij dat alles zeker?” vroeg Carlington, Lemarc strak aanziende.

„Zoo zeker als dat Ginette me den bons geeft, als deze zaak mis loopt!” jammerde de bankier. „Weet u niet wat we moeten doen?”

Carlington stond een oogenblik in diepe gedachten verzonken en antwoordde toen langzaam:

„Het is een zeer onaangename en ook een raadselachtige zaak, mijnheer Lemarc. De dief van het document moet natuurlijk alles van te voren geweten hebben, of wel hij heeft het kostbare document in die week tijds toevallig onder de oogen gehad — — —”

„Bestaat niet!” viel Lemarc hem opgewonden in de rede. „Hij had het stuk altijd in zijn brandkast, vertelde hij mij, en had het er pas weer uitgehaald, om aan Chalupin te laten lezen, die het nog eens wilde inzien.”

„Toen heeft hij het dus uit de brandkast gehaald?”

„Dat deed hij. Toen kwam ik. Toen kwam er een telefoontje voor Chalupin, dat hem wegriep, Chalupin zei dat hij nog wel eens terugkwam, daar men hem voor een zaak van gewicht elders moest spreken, ik bleef dus met Walter alleen — en toen hij me daar teruggaat naar zijn schrijftafel, is me daar het kostbare, het fijne stukkie papier verdwenen! Het is om je haren uit je hoofd te rukken!”

Carlington stond even na te denken en zeide toen kortaf:

„Er mag natuurlijk niet aan gedacht worden de politie hier in te mengen. Ik zal zelf eens naar Walter toegaan en zien wat er aan te doen valt!”

„Niks valt er aan te doen!” zeide Lemarc nijdig. „De dief heeft het stuk in zijn handen, en hij zal het voor een mooi bedragje verkopen aan Primo. En Primo zal hem betalen,

dat weet ik, want hij is een van mijn beste vrienden.”

„Een van uw beste vrienden?” herhaalde Carlington verwonderd, en gij wilt helpen om hem van zijn plaats te verdringen, en hem ten val te brengen?”

„Wat zou dat? Kan ik niet de vriend zijn van een gevallen dictator? Zaken zijn zaken, mijn goeie mijnheer!”

„Een oogenblikje nog, mijnheer Lemarc,” zeide Carlington, toen de ander zich haastig wilde weg spoeden. „Kunt gij uzelf een voorstelling maken van de wijze, waarop dat document in die korten tijd verdwenen is?”

„Een voorstelling? Ben ik een gedachtenlezer? Heb ik leeren goochelen? Neen mijnheer, ik weet het niet, ik ben suf, alles draait me in mijn kop! Ik ga naar Ginette, en zal haar voorzichtig voorbereiden dat ze nog een half jaartje op haar tweezitter moet wachten! Het is groengelakt met goud! Waarvoor goud vraag ik haar, zegt zij: waarvoor geen goud? Omdat het duur is, Isidoortje! De vrouwen zijn mijn ongeluk, mijnheer Carlington! Doet u de groeten aan Walter en troost hem — de man is half radeloos van schrik, en als ie niet oppast doet hij zichzelf nog te kort!”

En weg was het kleine, dikke, opgewonden mannetje, dat zich voortdurend met zijn fijne, sneeuw witte zakdoek het zweet van het voorhoofd had staan vegen.

Carlington bedacht zich nog een oogenblik ging toen haastig naar buiten, keek links en rechts de straat op, en wenkte een taxi, die in de verte kwam aanrijden.

Hij gaf den chauffeur het adres op van Joseph Walter, die, wanneer hij te Parijs vertoefde, een gedeelte bewoonde van een huis dat zijn eigendom was, en waarvan hij alle verdiepingen op een na verhuurd had.

Het lag aan een der fraaiste gedeelten van de Avenue Horche, dicht bij het Park Monceau.

Het huis had, achter in den tuin gelijk dit nog met eenige andere heerenhuizen het geval is, een particuliere uitgang in het fraaie park.

Carlington had eenige moeite bij den schatrijken, Engelschen financier te worden toegelaten, door den Engelschen butler die hem op al zijn reizen vergezelde, maar tenslotte slaagde hij er toch in, toen hij zeide dat hij voor een zeer gewichtige aangelegenheid kwam en zijn naam genoemd had.

Zooals in bijna alle groote huizen te Parijs die geen eigen huizen zijn, bevond de huisdeur zich terzijde van een soort van poort.

De poortdeur zoowel als huisdeur staan meestal den geheelen dag open, en wie bang is om bestolen te worden sluit alleen zijn woningdeur af.

Recht tegenover de huisdeur, waarachter dadelijk de breede trap naar boven begon, bevond zich die van het aangrenzende huis, en wanneer men de breede poortgang geheel ten einde liep, bereikte men een soort van schuins aangelegden binnenplaats van weinige meters in het vierkant, waaraan ook de portierswoning gelegen was.

De beide ramen hiervan waren zoo aangebracht, dat de man, er voor zittende, de geheele poortgang kon overzien, en dus ook de beide huisdeuren links en rechts.

De buttler had den bezoeker ontvangen aan de fraai gebeeldhouwde woningdeur, waarnaast, op een koperen bordje, de naam van Walter was te lezen.

Hij voerde hem nu naar de werkkamer van Walter, een ruim vertrek, zeer fraai gemeubeld, waar de bezoeker den beklagenswaardigen bankier met zijn hoofd in de handen voor zijn schrijftafel vond zitten.

Walter keek nauwelijks op, toen de bezoeker binnentrad, wachtte toen tot de buttler vertrokken was en vroeg met toonlooze stem:

„Heb je er soms al van gehoord?”

„Ja, Lemarc heeft het mij zooeven verteld!”

„Ik heb een gevoel of ik gek word, Carlington!” hernam Walter, met beide handen opnieuw naar zijn hoofd grijpend. „Ik heb nooit aan fabeltjes of geheimzinnigheden geloofd — maar ik moet nu toch aannemen, dat er bovennatuurlijke dingen bestaan!”

„Die bestaan zeker,” hernam Carlington bedaard, „maar ik betwijfel, of ze zich bij zulke diefstallen manifesteren! In ieder geval moeten wij toch aannemen, dat toovenarij niet meer bestaat! Ik ben hier gekomen, Walter, niet uit pure nieuwsgierigheid, maar in de hoop dat ik je zal kunnen helpen!”

„Hoe zou jij dat wel willen doen?” vroeg Walter schamper. „Ben je soms een detective?”

„Het zal je vreemd voorkomen, Walter, maar inderdaad speel ik nu en dan voor louter liefhebberij voor speurder. Wat verlies je er bij als je mij eens mijn gang laat gaan? De gewone justitie, dat begrijp je natuurlijk wel, kun je slechts in het aller uiterste geval in den arm nemen! Dit is een zeer kiese zaak, die tusschen de mannen van het syndicaat moet blijven!”

„Dat is begrijpelijk.”

„Je hebt dus de politie nog niet gewaar-schuid?”

„Ik heb er zelfs niet aan gedacht!”

„Des te beter! En de Pineda?”

„Ook hem heb ik nog niets durven zeggen!”

„Dat zou ik ook voorloopig maar nalaten! Hij zou het altijd nog vroeg genoeg vernemen! En laten wij nu eens trachten, de zaak logisch te benaderen! Voor wie, denk je wel, zou dat document waarde hebben?”

„Voor wien?” riep Walter ongeduldig uit. „Wel, natuurlijk voor iedereen, die gezond verstand heeft, en inziet, dat hij dit stuk voor een half millioen peseta's kan verkoopen aan de Spaansche regeering die nu in het zadel zit! Ik vraag mij alleen maar af, hoe men in 's hemelsnaam heeft kunnen weten, dat ik het document hier bewaarde — en wat het in-hield!”

De bankier wilde nog iets zeggen, toen Carlington de hand ophief, en zachtjes zeide:

„Een oogenblikje.”

Tot groote verbazing van Walter, sloop hij met katachtige schreden in een omweg naar de deur, die op de gang uitkwam, en rukte ze vlug als de gedachte open.

Hij keek links en rechts de gang op, sloot de deur weder, kwam langzaam op den verbaasden Walter toe, en vroeg:

„Heb je hier veel personeel?”

„Niemand anders dan mijn buttler, Dixon!”

„Is hij al lang in je dienst?”

„Vijftien jaar!”

„Te vertrouwen?”

„Volkomen! Het mag zelfs niet bij je opkomen, hem ook maar een seconde te ver-denken!”

„Veronderstel eens een oogenblik dat ik het wel deed — wat zou je me tegenwerpen, behalve het feit dat je hem vertrouwt, en dat hij vijftien jaar in je dienst is?”

„Ik zou tegenwerpen, Carlington, dat hij het onmogelijk kon weten! Hij is niet op het dak geweest, ik praat natuurlijk nooit met hem over dergelijke zaken, ik was alleen toen ik het document voor het eerst in de brandkast bergde, en Dixon was slechts een paar malen aanwezig, louter toevallig, toen ik het document juist liet lezen aan Letellier, en later aan Atchinton, en hij kwam alleen binnen omdat hij mij volstrekt iets had mede te deelen!”

„Zoo — nu, dat lijkt mij voorloopig afdoende! En nu moesten wij eens over de verdwijning zelf spreken, die waarlijk geheimzinnig genoeg is!”

Op dit oogenblik ging de telefoon over, en met een lusteloos gebaar nam Walter de hoorn ter hand, luisterde sprong half van zijn stoel op, werd doodsbleek, en stotterde:

„Wat is dat nu — — — ben je het zelf — — waar ben je? Moskow? Maar mijn hemel . . . Je adres en je nummer — ik zal opbellen — ik geloof dat ik mij onwel ga gevoelen!”

De hoorn viel hem bijna uit de hand toen hij haar weer op het toestel legde, terwijl hij heel langzaam opstond en den bezoeker aankweek met oogen die uit hun kassen dreigden te fuilen! Hij hield zich aan een stoel vast en stotterde bijna onhoorbaar.

„Heb jij — jijzelf het document gestolen, man?”

Carlington deed een stap achteruit, terwijl zijn wenkbrauwen zich samentrokken, liet toen een heel zacht gefluit hooren, en zeide langgerekt:

„Ah zoo — staan de zaken zoo? Neen, mijnheer Walter, ik geef u mijn woord van eer dat ik het document niet wegnam en mij volstrekt niet kan voorstellen waar het ergens is!”

„En toch ben je een bedrieger — je hebt je bij ons ingedrongen onder een valschen naam — — weet je met wien ik zooeven sprak — die te Moskow is, nog ziek en zwak?”

„Juist — de nevel trekt op!” antwoordde de bezoeker met een zonderlingen glimlach. „U sprak zeker met Carlington?”

„Ja — met Carlington zelf! En jij — wie ben jij, man?”

De bezoeker bracht langzaam de hand naar het hoofd, zette zijn pruik met rosblond haar af, en antwoordde bedaard:

„Men noemt mij John Raffles, mijnheer Walter — men tutoijeert mij niet tenzij ik daartoe speciale toestemming geef!”

VIERDE HOOFDSTUK.

Raffles als detective.

Een oogenblik scheen het alsof de heer Walter in zwijm zou vallen.

Want hij was wel een zeer kunstig financier, en op de Beurs had hij menigmaal voor heete vuren gestaan, — maar het was heel iets anders, plotseling den langgezochten, gevaarlijken inbreker tegenover zich te zien, die zoo kalmpjes weg verklaarde wie hij was.

En mijnheer Walter behoorde nu eenmaal niet tot de moedigste mannen.

Toen geleek het een kort oogenblik, alsof hij een zwakke poging wilde doen, opnieuw de telefoon ter hand te nemen, maar zijn bevende hand zónk weer omlaag, en er verscheen een ziekelijke glimlach om zijn trillende lippen, toen hij, met een belachelijke poging om flink te schijnen, en om de zaak als een grap te beschouwen, zeide:

„Dat is een aangename verrassing voor mij, mijnheer Raffles.”

„Een verrassing zal het wel zijn, mijnheer Walter, maar ik betwijfel toch of zij van aangenamen aard is!” hernam Raffles, die zich zelfs niet verroerd had. „Ik wil eerlijk zijn en u zeggen, dat ook mij deze plotselinge en on-

verwachte oplossing wel wat rauw op het lijf valt! Eerlijk gezegd had ik gehoopt en verwacht, dat de echte mijnheer Carlington niet zoo spoedig weer boven water zou komen. Gij moet weten dat hij in het hartje van Siberië zat!”

„Siberië?” herhaalde Walter met bevende stem. „Mijn hemel, hoe kwam hij daar? Wat had hij daar te zoeken?”

„Hij zocht er niets, mijnheer Walter, en hij was er ook tegen zijn zin. Ik had hem daarheen gebracht!”

„Gij? Maar — met welk doel?”

„Wel, dat is nogal duidelijk — om zijn plaats in te nemen! Ik had bemerkt, dat hij even groot was als ik, en dat de kleur van zijn oogen vrijwel overeenstemde met de mijne.”

„Maar het doel van dat alles? Waarom wilt gij zijn plaats innemen? Het is mij alsof ik droom! Eerst de verdwijning van het document, nu deze persoonsverwisseling — —”

„Mijnheer Walter, laten wij de volgorde vooral niet omkeeren!” merkte Raffles op. „Eerst kwam de onvrijwillige reis van mijnheer Carlington in mijn vliegmaschine, en

toen pas kwam de verdwijning, en ik wil u openhartig verklaren, dat zoowel het een als het ander mij is tegengevallen! Ik had verwacht dat Carlington minstens veertien dagen onder water zou blijven, en zeker geen gelegenheid zou krijgen, zich voor dien tijd met u in verbinding te stellen! Hij beschikt dus over meer energie, dan ik aanvankelijk vermoedde."

„Maar wilt gij mij nu eindelijk eens zeggen, wat het doel was van die vrijheidsberoving?" riep Walter wanhopig uit. „Het is toch onmogelijk, dat gij op de hoogte kondet zijn van onze plannen?"

„Ik was er integendeel vrij goed van op de hoogte waarde collega!" antwoordde Raffles. „Ziet gij, ieder man, zelfs het groote financiële genie, doet wel eens onvoorzichtige dingen, en houdt bijvoorbeeld op vrij luide toon gesprekken over hetgeen zijn geest bezig houdt, die een man als ik zonder al te veel moeite kan afluisteren. Het hotel waar hij hier logeerde is in dat opzicht al heel noodlottig voor menschen als hij, want men vindt er overal plekjes om zich ongemerkt met een microfoon, op te stellen, die het gesprokene langs een draad verder brengt — soms wel drie of vier kilometers. Dat hangt natuurlijk van de lengte van de draad af. De mijne was maar een meter of vijftien want ik bevond mij op het dak!"

Walter had zich achterover in zijn stoel geworpen en staarde Raffles met wijdgeopende oogen aan.

Toen bracht hij er met moeite uit:

„Maar welk geldelijk voordeel kon het u opleveren, de plaats in te nemen van Carlington?"

„Vraagt gij dat nog? Kwam ik dan niet in nauwe aanraking met schatrijke lieden? Werd er geen plannetje beraamd voor een revolutie, dat ieder van u maar mij ook schatrijk kon maken? Ziet gij, die komst van Carlington hier te Parijs, zoowel als de uwe en die van nog twee andere invloedrijke Engelsche bankiers, kon natuurlijk niet onopgemerkt blijven — en zij bleef het dan ook niet. Maar Carlington was nog geen vijf minuten in zijn hotel, of ik had reeds vernomen, wat er hier omging, en wat het doel van dien inval van Engelsche geldvorsten en effectenkeizers was. En een uur later, mijnheer Walter, op de klok af, was mijnheer Carlington vertrokken! O, niet per trein, of per auto — hij deed de reis veel gemakkelijker, in mijn eigen vliegmaschine. Wij waren slechts weini-

ge uren later boven Siberië, en ik liet hem achter in de buurt van een onnoozel gehuchtje, met een paar roebels op zak — maar ook een door mij ondertekend briefje in het Russisch, waarin ik beleefd verzocht, het ongelukkige slachtoffer van John Raffles geen kwaad te doen. Het is waar dat de kansen daarop aanzienlijk verminderd waren, omdat ik hem maar juist genoeg geld had achtergelaten, om zich een week lang te kunnen voeden, al was het dan ook niet met kaviaar, oesters en kreeft!"

„Dus — als ik het wel begrijp — dan hebt gij die geheele week de rol gespeeld van Carlington?"

„Ja — en ik geloof te mogen zeggen, dat ik haar niet al te kwaad speelde!" zeide Raffles glimlachend. „Alleen is het jammer dat gij lieden zoo getreuzeld hebt, en dat Carlington weer temidden van de levenden is verschenen, voor hier alles was afgewikkeld! Nu, ik zal mij dan moeten vergenoegen met hetgeen ik reeds kon binnenhalen!"

„Maar zijn vrouw! Hij had zijn vrouw meegebracht!" riep Walter verschrikt uit.

„O, gij zult wel begrijpen, dat ik de persoonsverwisseling niet tot het uiterste heb doorgevoerd," hernam Raffles met een fijn lachje. „Mevrouw Carlington is ongetwijfeld heel aantrekkelijk, maar ik heb mij als een gentleman gedragen, en haar onmiddellijk naar Londen teruggestuurd. Het is waar dat ik daarentegen de sleutels van Carlington heb gehouden!"

„Zijn sleutels? Wat hebt gij ermee gedaan?" hakkelde Walter verbleekend.

„Wel, ik ben op een enkelen dag per vliegmaschine naar Londen gevlogen en terug, ik ben naar zijn kantoor gegaan, ik heb de brandkast geopend, — en ik moet tot mijn leedwezen verklaren, dat ik er niet meer in vond dan omstreeks elf duizend pond sterling in contanten. Maar zoo zijn jullie financiers nu! Dat goochelt met tientallen millioenen, en dat heeft maar een onnoozel 11.000 pond in zijn brandkast! Maar ik ben spoedig weer teruggekeerd omdat ik hier werkelijk verwachtte, mij in de millioenen te kunnen rollen! Ik heb echter nog twee dagen — en wie weet wat er in dien tijd nog kan gebeuren!"

Walter werd vuurrood, en bracht er, hikkend van drift uit:

„Geloofst gij dan soms, mijnheer Raffles, dat wij u zullen vergunnen, uw rol ten einde te spelen?"

„O, daaraan denk ik natuurlijk niet," ant-

woordde Raffles schouderophalend. „Ik zou u natuurlijk kunnen beletten, wereldkundig te maken, wat ik u nu onthuld heb, door ook u te ontvoeren — want vergeet toch geen oogenblik, mijn waarde bankier, dat ik hier op 't oogenblik de sterkste partij ben! Maar Carlington zou behalve u ook anderen telefonisch kunnen waarschuwen, en dat alles maakt mijn taak te moeilijk! Daarentegen heb ik nu een ander plan bedacht, dat in het nauwste verband staat met de verdwijning van het document! Wij zijn het zeker eens, dat het teruggevonden moet worden?”

„Tot iederen prijs!” kreet Walter.

„Dat is een woordje naar mijn zin! Tot iederen prijs! Dat wil zeggen — als ik het terugvind, dan hebt gij daar een zeer aanzienlijk bedrag voor over?”

„Een millioen francs!” antwoordde Walter onmiddellijk.

Raffles trok even minachtend met de schouders en zeide:

„Laten wij liever niet in francs rekenen, mijnheer Walter, zij zijn nog een weinig onvast! Ponden sterling zijn meer naar mijn smaak! Maar dat is iets van later zorg! In de eerste plaats moet ik weten, of ge mijn hulp zoudt aanvaarden, bij het opsporen van het document. Ik ben volstrekt niet buitensporig ijdel, maar ik geloof te mogen verklaren, dat ik eigenlijk mijn roeping ben misgelopen en detective had moeten worden. En daar het nu eenmaal is uitgesloten dat wij de officieele politie in den arm nemen — — —”

„Daarvan kan geen sprake zijn!” riep Walter driftig uit. „Wij moeten dit onder elkander trachten te bedisselen!”

„Zeer juist in gezien! Mijnheer Walter, ik beschik over hulpmiddelen, die buiten uw bevattning vallen, maar die de politie de hare niet kan noemen! Om u maar een voorbeeld te noemen — mijn vliegmaschine bracht Carlington in minder dan vier uren tot bijna aan de Chineesche grens, achter in Siberië! Aanvaard ge mijn hulp!”

Walter scheen voor een oogenblik aan een heftigen tweestrijd ten prooi, en barstte toen uit:

„Ik ben waard om terug te worden gezonden naar een frobelschool — maar ik neem uw aanbod aan! Ik heb genoeg van u gehoord om te weten, dat gij over een buitengewone kennis, en over weergalooze stoutmoedigheid beschikt. En als gij dit raadsel zoudt kunnen oplossen, John Raffles — dan zullen wij u niet alleen beloonen, en goed beloonen, maar

ik doe u persoonlijk de toezegging, dat men uit mijn mond niets zal vernemen van uw — uw — — hoe zal ik het noemen — — —”

„Mijn misdadige trucs!” hielp Raffles hem glimlachend op weg. „Dat apprecieer ik in u mijnheer Walter. Ik laat daar, dat Carlington ook de anderen natuurlijk gewaarschuwd heeft, die zeker niet zoo discreet zullen zijn als gij, waardoor het mogelijk is, dat zij de politie op de hoogte brengen die mij dan dadelijk zal opjagen!”

„Dat geloof ik haast niet!” zeide Walter. „Want als zij dat deden, zouden zij natuurlijk tevens het geheele geval moeten uiteenzetten — betreffende de revolutie in Spanje, en dat kan nu eenmaal niet, dat is onmogelijk, dat zou niet alleen ons compromitteren, maar ook in zeers terke mate de Fransche regering!”

„Dat mag zoo zijn — maar voor alle veiligheid, zal ik mij toch maar van den ouden Carlington ontdoen! als gij het goedvindt!” hernam Raffles koeltjes. „Het is slechts vijf minuten werk!”

En nu beleefde Walter het tot zijn stomme verbazing, hoe daar vlak voor hem, een man als het ware van huid verwisselde, en tot een ander werd.

De ruige, sterk overhangende wenkbrauwen verdwenen, de bakkebaarden verlieten hun plaats, de neus werd veel korter en minder scherp, de vale tint maakte plaats voor een gezonde kleur, het voorhoofd werd als bij tooverslag glad en toen Raffles ook nog zijn das verwisseld had tegen een andere, was het volkomen onmogelijk, in dien slanken, zwart-harigen, nog jongen man, den Engelschen bankier te herkennen van zooeven.

„Zoo, en nu zullen wij eens dadelijk aan den slag gaan, mijnheer Walter, want iedere seconde is voor den dief even kostbaar als voor ons! Het is dus noodzakelijk, mijnheer Walter, dat gij met de grootste nauwkeurigheid antwoordt op de vragen die ik u zal stellen. Wij beginnen dus. Het document is zeker steeds in uw bezit geweest?”

„Van het begin af!”

„Hoeveel menschen hebben er inzage van gehad?”

„Tot dusverre vier, dat wil zeggen Letelier, Chalupin, Gérard de Passy, en als laatste, nog geen uur geleden, Isidore Lemarc.”

„Herinnert gij u nauwkeurig alle bijzonderheden daarvan?”

„O ja! Ik ben steeds in de kamer geweest, als een van die heeren het inzage, de lezing

duurde nooit langer dan een minuut of tien, want het document was beknopt, en onmiddellijk daarna sloot ik het weder weg in mijn brandkast!"

„Maar een uur geleden moet het dan toch anders in zijn werk zijn gegaan!"

„Dat is niet mijn schuld! Zooeven heb ik u al gezegd dat ik aan de telefoon werd geroepen!"

„Dat toestel daarginds zeker?" vroeg Raffles, wijzend op een telefoontoestel op de schrijftafel.

„Neen, dat werkte niet. Ik moest opstaan, en gindsch telefoontoestel nemen, op de kleine ronde tafel bij het raam!"

„Wie had u gezegd dat het telefoontoestel op de tafel niet werkte?"

„Wel, dat had ik spoedig genoeg ontdekt!" antwoordde Walter ongeduldig. „Ik kreeg eenvoudig geen gehoor, toen ik vanmiddag het toestel wilde gebruiken!"

Raffles was opgestaan, trad op de schrijftafel toe, bekeek even het toestel, en zeide toen, met een spotachtig lachje om de lippen:

„Gij hebt u zeker nooit veel met electriciteit opgehouden, mijnheer Walter?"

„Dat zijn mijn zaken niet!" bromde de bankier.

„Dat is jammer genoeg — want in het tegenovergestelde geval, zoudt gij u misschien heel wat onaangenaamheden bespaard hebben! Er mankeert volstrekt niets aan het toestel!"

„Wat zegt gij daar?" riep Walter woelend uit.

„Het is zooals ik zeg! Iemand heeft alleen de beide aansluitmoertjes, waardoor de draden verbonden worden met het eigenlijke toestel, eenige slagen teruggedraaid, zoodat de stroom niet meer kon doorgaan!"

Raffles had het kastje reeds geopend, en had met een vlugge beweging de kleine moeren weder aangedraaid.

„Maar voor den duivel — hoe is dat mogelijk?" riep Walter op een toon van wanhoop, dan moet hier iemand de kamer zijn binnengedrongen op een oogenblik dat ik hier niet was!"

„Is dat dan volkomen ondenkbaar?"

„Neen! Wacht eens — ik ben een paar malen de kamer uitgegaan! Eens een minuut of vijf, en later nog langer! Wel bijna tien minuten!"

„Dan moet hier in dien tijd iemand zijn binnen geweest om dat toestel tijdelijk onbruikbaar te maken," hernam Raffles kalm.

„En dat werd natuurlijk alleen daarom gedaan, om u te noodzaken, naar het andere toestel te loopen! Mag ik weten wat het voor een boodschap was die gij hebt ontvangen?"

„Ik werd opgebeld namens de Passy."

„Was het van belang?"

„Van vrij groot belang!"

„Een oogenblikje, mijnheer Walter!"

Raffles bladerde even in de telefoongids, en nam het telefoontoestel dat op de schrijftafel stond ter hand.

Hij sprak eenige oogenblikken in het Fransch, legde toen het toestel weer neer, keek Walter met een zonderlingen glimlach aan, en zeide:

„Dit wordt een prachtige, en zeer geheimzinnige zaak, mijnheer Walter. Ten eerste ziet gij dat het toestel weder uitstekend werkt, — en ten tweede moet ik u mededeelen dat mijnheer Passy vandaag niet met u getelefoneerd heeft, en ook niemand last gegeven heeft dat in zijn naam te doen."

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.

Andere volgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De nevelen verdikken zich.

Walter liet zich opnieuw achterover in zijn stoel vallen, en sloot voor een oogenblik de oogen.

En Raffles zag hoe de dunne leden zenuwachtig trilden.

Toen mompelde de Londensche bankier:

„Ik begrijp het niet. Ik moet zeggen dat het mij volkomen raadselachtig is. Wat had het voor nut? Al stond ik daar aan dat tafeltje — dan was het toch onmogelijk, dat iemand zoo onbeschaamd kon zijn, achter mijn rug het document van de tafel te grissen?”

„Hier raakt gij natuurlijk juist de kern van de zaak aan?” hernam Raffles kalm. „Dit is inderdaad in de hoogste mate raadselachtig. Ik geef het onmiddellijk toe. En nu is het, voor wij verder gaan, volstrekt noodzakelijk, dat ik eerst de inrichting van uw woning leer kennen! Is zij groot?”

„Integendeel, mijnheer Raffles! Er zijn slechts drie kamers, en een kleed-cabinetje. Van de keuken spreek ik natuurlijk niet. Die wordt zelden of nooit gebruikt. Dixon wast er nu en dan een paar glazen of borden, als ik vrienden op een glas port of iets dergelijks moet onthalen. Behalve het ontbijten — op zijn Fransch, met een kop chocolade en een beschuit — nam ik alle maaltijden buitenshuis. Maar ik zal het u zelf laten zien, dan kunt gij oordeelen!”

„Dat had ik u juist willen verzoeken! Wij zullen dus beginnen met de woningdeur als gij het goedvindt.”

De beide mannen stonden op, en zelfs in dat oogenblik van spanning en neerslachtigheid, moest Walter ondanks zichzelf de gratie bewonderen van dien man, die daar zoo onbeschaamd hem zijn plannen had ontvouwd, alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was, alsof het niet veel om het lijf had, een van de invloedrijkste mannen van geheel Engeland te ontvoeren, van wien een enkel woord soms voldoende was, tot in de verste uithoeken der aarde een ministercrisis in het leven te roepen!

Zij verlieten de werkkamer, waarvan Raffles de deur achter zich sloot, en stonden nu in de gang, omstreeks twaalf meter lang,

waar zich, in het midden, de zware deur bevond, de eigenlijke woningdeur, die naar het portaal voerde, en verder naar de breede trap.

„Hier zullen wij maar een aanvang maken!” begon Raffles glimlachend, en hij plaatste zich met den rug tegen de woningdeur. Rechts en links strekt de gang zich een meter of zes uit naar ik zie, maar links maakt zij aan het einde een rechten hoek! Dat zullen wij eerst eens onderzoeken!”

De beide mannen sloegen dus links af van de woningdeur gerekend, en gingen den hoek om.

Van dit punt strekte de gang zich nogmaals over een lengte van een meter of zeven, acht uit, en aan het einde bevond zich een tamelijk groot schuifraam hetwelk deze zijgang moest verlichten.

Er bevond zich slechts een enkelen deur bij den hoek. Raffles opende ze en zag in een eenvoudige, tamelijk ruime slaapkamer.

Schuin tegenover de deur die hij geopend had, zag hij een tweede, half open staande, en hij hoorde eenig gerucht.

„Wat is dat daar?” vroeg hij zachtjes.

„Dat is Dixon, die mijn kleederen schuiert.”

„Wat is dat dan voor een vertrekje?”

„Niets anders dan een cabinet de toilette.”

Raffles dacht een oogenblik na, sloot de deur weer voorzichtig, en fluisterde toen:

„Zendt uw butler met een boodschap weg — ik ben vast overtuigd dat de man met de zaak niets te maken heeft — maar dit is een zaak, die ik moet onderzoeken zonder dat er vreemde oogen bij toezien! Wacht nog een oogenblik!”

Tot zijn verwondering zag Walter den zonderlingen detective met katachtige schreden door de gang loopen en door de woningdeur verdwijnen.

Hij keerde nauwelijks een minuut later weder terug en zeide glimlachend:

„Zoo, nu kunt gij Dixon heenzenden. Kies een boodschap uit, die hem minstens een vol uur van huis houdt.”

„Zooals gij wilt!” zeide Walter zuchtend. „Ik lever mij geheel in uw handen over. Het

is natuurlijk volkomen onzinnig, maar ik heb het gevoel, dat ik er verstandig aan doe, u op dit oogenblik niet tegen te werken."

„Dat is de juiste opvatting, mijnheer Walter. Vlug nu — ik ga zoolang weer in de werkkamer!"

Enkele minuten later kwam de Engelsche bankier zich weder bij hem voegen, en zeide:

„Dixon is de deur uit, en zal voorloopig niet terugkeeren. Ik heb hem eenvoudig vrijaf gegeven!"

Raffles fronsde voor een kort oogenblik de wenkbrauwen, maar toen wreef hij opgewekt de handen, en zeide:

„In ieder geval zijn wij nu alleen, en zullen eens flink aan het werk gaan. Wij hervatten dus onze kleine onderzoekingstocht, mijnheer Walter, als gij het goedvindt!"

„Een oogenblik daarna stonden de twee weder in de zijgang, en Raffles liep langzaam tot aan het schuifraam, en wees naar het begin van een smalle trap die juist bij dat raam uitmondde.

„Dat is natuurlijk de dientrap?" vroeg hij.

„Ja, zij wordt weinig gebruikt, omdat ik alleen maar Dixon als bediende houd, als ik hier ben."

„Waar komt die trap beneden uit?"

„Dat zou ik u omogelijk kunnen zeggen, maar ik geloof in het poortgewelf, of in ieder geval vlak daarbij."

„Wij zullen het later wel zien, en voor het oogenblik is het mij voldoende als ik weet dat die trap gebruikt kan worden. Laat eens zien — dat raam ziet uit op den achtertuin. Welk een prachtige, hooge populieren! Een ware lust voor de oogen! En dit is dan de slaapkamer! Een enkel raam, naar ik zie, met twee vleugels. En hier is het beroemde toilet-kabinetje! Klein en smal, ook al met een enkel raam, en ditmaal is het weder een schuifraam — groote uitzondering in Parijsche huizen! Hier is uw kleerenkast, en hier hebben wij de douche boven de ronde voetkuip, voor meer is er ook eigenlijk geen plaats. Wat is er achter dat fluweelen gordijn?"

„Daar is een deur, maar die wordt nooit gebruikt — die leidt naar den kleinen salon waar ik ook maar zelden een voet zet, want gij moet wel begrijpen, dat deze woning slechts een pied à terre is, waar ik alleen maar kom, wanneer ik zaken te doen heb, en zaken handelt men natuurlijk niet af in een salon, maar in zijn werkkamer!"

„Uitmundend en heel logisch geredeneerd,

mijnheer Walter!" riep Raffles uit. „Laat ons eens zien wat die deur ons zegt!"

Raffles had het gordijn terzijde geslagen, of liever geschoven, want het liep over een koperen roede, en wendde zich toen tot den bankier met de opmerking:

„Wist gij dat ik deze deur heel gemakkelijk kan openen?"

„Neen ik wist het niet! Vindt gij het iets bijzonders?"

„Volstrekt niet, waarde bankier! Wel, het is nu eenmaal een eigenschap van deuren, dat men ze kan openen en sluiten! Natuurlijk wordt het pas vreemd, als men een deur, die altijd gesloten is geweest, eensklaps open vindt. Maar natuurlijk, als gij het niet weet?"

„Ik zeide u reeds dat ik op dergelijke dingen zelden let!" hernam Walter, een weinig ongeduldig.

„Het is begrijpelijk, mijnheer Walter, ik neem het u ook niet kwalijk, en toch herhaal ik dat ook dit jammer is, — het zou ons misschien heel wat geleerd hebben, als gij mij met zekerheid had kunnen zeggen, of deze deur gewoonlijk op slot was ja of neen! Maar daarom niet getreurd, wij zijn er nog niet! Dit is dus de salon — met slechts een deur, die hoogstwaarschijnlijk op de gang uitkomt!"

„Ja, dit is de eenige manier om hier binnen te komen — behalve natuurlijk door het badkamertje."

„Dus geen verbinding met uw werkkamer?"

„Geen verbinding! Dat maakt juist de zaak zoo volkomen raadselachtig. Mijn werkkamer heeft slechts een enkelen deur, en ook die komt op de gang uit."

Raffles had de deur van de kleine salon, die niet zonder weelde gemeubeld was, geopend, keek even in de gang, en zeide:

„Wij hebben hier dus een reeks van vier kamers naast elkander, allen aan dezelfde hoofdgang gelegen, terwijl de slaapkamer bovendien ook nog aan de zijgang ligt. De op-eenvolging is: slaapkamer, badkamer, salon, werkkamer! Met de keuken behoeven wij ons niet te bemoeien, want ik heb gemerkt dat de deur daarvan schuin tegenover de slaapkamer deur is. Nu nog even de salon, als gij het goedvindt!"

De twee mannen waren weer binnen gegaan, en Raffles liep langzaam door het vertrek, en stapte toen op het eenige venster toe, dat tot aan den grond reikte, met twee deuren.

Hij opende de spagnolet, en kon nu op een lang balkon treden, met een ijzeren leuning,

hetwelk hier begon, en zich verder uitstreckte tot aan den hoek van het huis, zoodat ook de beide vensters van de werkkamer er op uitkwamen.

Maar Raffles boog zich eerst een weinig naar links en zeide op zachten toon tot Walter, die hem met de grootste aandacht gadesloeg:

„Een lenig man zou zeer goed kans zien, uit het schuifraam van het badkamertje aan deze zijde op het balkon te klauteren! Vindt gij dat ook niet?”

„Maar wie zou zoo dwaas zijn dat te doen, als hij slechts een deur behoeft te openen!” riep Walter uit.

Raffles staarde hem met groote oogen aan en riep vol geestdrift:

„Een zeldzaam schrandere opmerking, mijnheer Walter. Natuurlijk is dat zoo! Als men maar weet dat die deur achter het gordijn gebruikt kan worden! Het is maar een kwestie van weten. Die raamvensters zijn zeker altijd dicht geweest vandaag?”

„Altijd! Als zij geopend waren, had ik het waarschijnlijk moeten hooren want zij knarsen verschrikkelijk!”

„Knarsen zij?” herhaalde Raffles ongelovig. „Volstrekt niet, mijn waarde heer! Hoor maar!”

En Raffles deed de beide ramen een paar malen open en dicht, zonder dat er iets gehoord werd.

Walter keek er met open mond naar en stamelde:

„Dat is kras!”

„Het is heelemaal niet kras, mijnheer Walter — het is wagensmeer!” hernam Raffles lakoniek. „Dat is zeker pas aangebracht. Ja, die dief was niet de eerste de beste! En nu zullen wij eens eerst de werkkamer aandachtig gaan beschouwen, waar het eigenlijke drama zich heeft afgespeeld. En van dit oogenblik zal ik u moeten verzoeken, mijnheer Walter, uw geheugen met de grootste nauwkeurigheid te raadplegen, want daarop zal alles aankomen! Vast staat in ieder geval, dat men die werkkamer alleen maar kan binnentreden door dezelfde deur, die wij thans gebruiken en die op de gang uitkomt! Ziezoo — hier zijn wij dus op de plek van de misdaad, zooals het in de feuletons heet!”

Raffles was middenin de vrij groote kamer gaan staan, en keek langzaam rond, zonder dat er ook maar iets aan zijn scherpen blik ontging.

De kamer was bijna zuiver vierkant, en had

drie ramen, of liever vensterdeuren, waarvan er twee uitkwamen op het zoeven genoemde balkon, terwijl het derde, breed, en hoog, zich in den zijwand bevond, die grensde aan de binnenplaats, of beter gezegd aan de open ruimte, waartoe, gelijks traats, de poortgang toegang gaf. Het schrijfbureau was, een weinig schuins, geplaatst voor het raam, dat op het balkon uitkwam, en zich het dichtst bevond bij den scheidingsmuur tusschen werkkamer en salon.

In het vertrek bevonden zich weinig andere meubelen. Er stond een zeer groote boekenkast tusschen de beide balkonramen, er stond een actenkast naast het raam aan de binnenplaats, die als het ware een pendant vormde met het groote schrijfbureau en ten slotte stond de groote brandkast vooraan in het vertrek, in den hoek, gevormd door den gangwand en den scheidingsmuur, zoeven reeds genoemd.

Het was een niet al te groote, maar zeer moderne en stevige kast, en Raffles had in een oogwenk gezien dat het zeer moeilijk moest vallen, dit sterke meubel met geweld te openen. Er viel trouwens geen spoor van braak op te ontkennen, geen krasje zelfs. De kastdeur stond half open, en Raffles zag dat er zich in de brandkast thans niets anders meer bevond dan een aangebroken kistje sigaren, en een klein pakje effecten van weinig waarde.

Nu liep hij langzaam langs den scheidingsmuur, bleef ongeveer in het midden daarvan stilstaan, en zeide:

„Ik zie dat gij een electriche haard gebruikt, vrij duur, maar erg gemakkelijk, mijnheer Walter. Staat dat voorwerp hier allang?”

„Minstens een jaar of drie!”

„Blijft het hier ook 's zomers staan?”

„Altijd! Maar wat kan u dat in 's hemelsnaam voor belang inboezemen?”

„O, in zulk een raadselachtige zaak is alles van beteekenis, mijnheer Walter, en laat ons nu de loop van de treurige voorvallen eens reconstrueeren! Het document raakte zoek terwijl Isidore Lemarc bij u was. De hemel beware mij dat ik hem zou willen betichten, maar ik moet u toch de vraag stellen: is het volkomen ondenkbaar dat hijzelf het stal?”

„Dat is absoluut buitengesloten, John Raffles!” antwoordde Walter kortaf. „Dat is praktisch en technisch onuitvoerbaar! Dat zal u spoedig genoeg blijken.”

„Verklaar mij dat dan!”

„Nu dan, Lemarc kwam even na het deju-

ner — het moet precies twee uur zijn geweest, of hoogstens vijf minuten later. Hij zei mij dat hij niet eerder gelegenheid had gehad, maar nu ook eens het stuk van Generaal de Pineda wilde zien.”

„Een oogenblikje? Wie had den bezoeker aangediend?”

„Dixon natuurlijk!”

„Dank u! ga nu maar verder.”

„Allereerst sloot ik de kamerdeur af, dat herinner ik mij volkomen duidelijk, want dat deed ik altijd in die gevallen. Toen opende ik de brandkast, en nam er het document uit. Ik kwam er mee naar de schrijftafel, en legde het daarop neer. Toen kwam het telefoontje.”

„Het spijt mij dat ik u nog eens in de rede moet vallen, mijnheer Walter. Was het document nog opgerold, toen gij aan de telefoon werd geroepen!”

„Ja, opgerold! Zoo werd het ook bewaard.”

„Met het zwarte lint er om?”

„Ja, met het lint erom!”

„Prachtig! Gij hebt een bewonderingswaardig geheugen! Ga dan nu maar weer voort!”

„En al was het nu ook Isidore, dien ik heel goed ken — ik wilde toch liever volkomen zekerheid hebben, en daarom vroeg ik hem, of hij even de telefoon wilde nemen. En ik verwees hem naar het tafeltje, omdat ik twee uren tevoren had gemerkt, dat het toestel op het bureau defect was.”

„Het wordt hoe langer hoe belangwekkender! Vertel mij nu iets van Chalupin. Die was immers in de kamer?”

„Dat was hij ook, maar hij was even tevoren weggeroepen! Ook per telefoon!”

„Geschiedde dat, nadat gij het document uit de kast had genomen?”

„Nee, ervoor!”

„Dank u, dat is van veel belang! Wat kwam Chalupin dan eigenlijk doen?”

„Wel, het document nogmaals inzien!”

„Had hij het dan al gelezen?”

„Ja, drie dagen tevoren, maar hij wilde het nog eens zien. Hij zeide dat hij ergens een aanmerking op had te maken. Maar een belangrijke boodschap riep hem weg!”

„Wij zullen later wel eens zien, mijnheer Walter of die boodschap werkelijk zoo belangrijk was!” zeide Raffles. „Verder nu maar. Isidore Lemarc nam dus voor u de boodschap van le Passy op!”

„Dat wil zeggen — hij riep mij aan het toestel, en zeide dat de agent van le Passy mij persoonlijk wilde spreken. Maar terwijl ik de boodschap opnam, bleef hij bij het ronde ta-

feltje staan, dat weet ik met volmaakte zekerheid! Hij is geen stap van mij vandaan geweest. Ik herinner mij nog hoe de rook van zijn scherpe sigaret mij hinderde.”

Raffles hief even de hand op, stond in gedachten rond te zien, en zeide toen:

„Om het toestel aan dat kleine tafeltje te bedienen, moet gij met uw rug naar het bureau hebben toegestaan! Is dat zoo?”

„Dat is ook zoo — maar toch niet volkomen! En nu herinner ik mij eensklaps mijn god, dat ik er niet eerder aan gedacht heb — onder het telefoneeren leek het mij, alsof er — ja — alsof er iets wits over het tafelblad gleed — als men telefoneert, heeft men daar natuurlijk zijn gedachten bij, en daarom lette ik er volstrekt niet op, of liever — misschien dacht ik wel dat er een zonnestraal over de papieren gleed die daar lagen. Gij moet begrijpen — ik kon de tafel onmogelijk zien — en ik zag het op de wijze, waarop men dingen ziet gebeuren, zonder er bepaald naar te kijken.”

„Ik begrijp het zeer goed, mijnheer Walter!” zeide Raffles op levendigen toon, en zijn oogen glinsterden, terwijl hij in half gebogen houding naar den bankier luisterde: „Het is een buitengewoon vreemde zaak! Wat denkt gij, zou dat witte het document zelf geweest kunnen zijn?”

„Ik weet het niet — ik kan het u niet zeggen!” antwoordde Walter met een moedeloos gebaar. „Misschien heb ik mij wel vergist — of was het slechts een lichtspeling — —”

„In ieder geval — wat gij hebt meenen te zien was in ieder geval licht of althans zeer lichtkleurig? Het kan onmogelijk zwart zijn geweest?” drong Raffles aan.

„Nee, dat kan niet, als zich daar werkelijk iets bewogen heeft, dan moet het iets wits zijn geweest!” antwoordde de bankier met vasten stem.

„Heel merkwaardig!” mompelde Raffles voor zich heen. „Zeg mij nu eens, mijnheer Walter, hoe lang duurde dat laatste telefoneeren ongeveer?”

„Op zijn hoogst een minuut! Ik ben vast overtuigd, dat men nauwelijks tot zestig had kunnen tellen!”

„En dadelijk bij het ophangen van het toestel vermistef gij het document?”

„Ja! Het was geen seconde later! Sprekende met Isidore trad ik op mijn schrijftafel toe, en strekte reeds de hand naar het document uit, toen ik bemerkte, dat het er niet meer lag.”

„Gij zijt toen natuurlijk overal gaan zoeken?”

„Overal, ofschoon ik wist dat het krankzinnigheid was, want ik had er wel een eed op willen doen, als men het geëischt had, dat ik het rolletje papier met het zwarte lintje er om op mijn vloei-legger had laten liggen.”

„Waar hebt gij gezocht?”

„Wel, in alle hoeken en gaten! Gij hebt natuurlijk ook opgemerkt dat het vandaag vrij winderig is en een oogenblik dacht ik, dat misschien de tocht — — —”

„De deurvensters van het balkon stonden dus open?” vroeg Raffles op levendigen toon.

„Nee, die waren gesloten! Maar gij ziet wel, dat er zich boven een er van een tuimelraam bevindt, en dat stond open — ik heb het daareven zelf moeten dichttrekken.”

Haastig trad Raffles op het venster toe. Wat Walter een tuimelraam noemde, was niets anders dan een soort van kleinen klep van glas, een handbreed omstreeks, en de helft van het raam beslaande, wat de lengte betreft, die men door middel van een koord open of dicht kon trekken.

Raffles liet die klep eenige keeren werken, stond een oogenblik in diepe gedachten verzonken, en zeide toen, zonder Walter aan te zien:

„Het is natuurlijk volkomen uitgesloten, dat een mensch, een knaap, ja zelfs een zuigeling door die opening zou kunnen binnendringen! Zij is niet veel grooter dan twee groote mannenhanden, die klep! Zeg mij eens, mijnheer Walter, en duidt het mij niet ten kwade, dat ik het nogmaals vraag. Het was iets wits, dat gij hebt meenen te zien bewegen?”

Walter maakte een ongeduldige beweging, en antwoordde:

„Wit zeg ik u — wit! Waarom vraagt gij dat toch? Geloofst gij dat het iets uitstaande heeft met de verdwijning?”

Inplaats van te antwoorden opende Raffles het deurvenster, trad op het balkon, liep even heen en weer, en zeide toen tot Walter:

„Ga eens voor het telefoontafeltje staan als ik u verzoeken mag! Zoo is het goed! Valt nu mijn schaduw op de tafel?”

„Nu niet — maar een uur geleden zou zij het heel zeker wel gedaan hebben!” antwoordde Walter opgewonden. „De zon staat dan juist zoo, dat de schaduw van een man

voor dat raam, stellig gezien zou zijn in het lichtvak, dat ik vlak voor mij had bij het telefoneeren. Ga maar iets verder staan, gij ziet nu hoe scherp uw schaduw is op het lichte behang, in die zonnevlek!”

„Dat is het dus ook niet!” zuchtte Raffles. „Een oogenblik dacht ik, dat misschien een handig man met behulp van een hengel, en inplaats van een haak een of andere met een kleverige vloeistof bestreken wollen klouw of iets dergelijks — — —”

„Dat zou gcochelarij geweest zijn, John Raffles en de man die het deed moest een gek zijn, want gij ziet dat de overburen het geheele balkon kunnen overzien. Laat ik u maar aanstonds zeggen dat ik daar reeds heb laten informeerden zoodra Isidore weg was. Er zit daar toevallig een arm, half verlamd meisje, dat den geheelen dag aan het raam zit te borduren, en aan wie slechts zeer weinig ontgaat, wat er in het huis voorvalt. Gij kent de behoefte van zulke arme schepseltjes, om zichzelf afleiding te bezorgen! Weenu, zij verklaart met stelligheid, niets bijzonders te hebben gezien — en heel zeker geen man op het balkon!”

„Dat is afdoende!” zeide Raffles kortaf, weder in de kamer stappend, en het deurvenster sluitend.

Toen wendde hij zich tot Walter, ging met de handen in de zijde voor hem staan en sprak:

„Wij staan hier voor dit feit, mijnheer Walter: binnen een minuut tijds heeft iemand hier een kostbaar document weten te stelen, zonder dat gij of Lemarc er iets van hebt gezien. Die man zou hier zich desnoods nog van tevoren hebben kunnen verbergen, maar hij had natuurlijk onmogelijk kunnen ontsnappen, zonder dat gij dat zoudt hebben gezien, want de ramen waren dicht, en gijzelf had immers de deur naar de gang afgesloten. Was dat nog zoo, toen Lemarc vertrok?”

„Ja, daar durf ik een eed op doen! Hij zat driftig aan de knop te rammelen, en ik zelf moest de sleutel in het slot omdraaien!”

„Welnu, mijnheer Walter — dan kan ik u zeggen dat ik in mijn avontuurlijk leven veel vreemde dingen heb beleefd, maar dit heel zeker het wonderlijkste en zeldzaamste is, dat mij nog ooit is voorgekomen — maar dat ik niet zal rusten, voor ik het raadsel zal hebben opgelost!”

ZESDE HOOFDSTUK.

De dief.

Raffles was op een stoel midden in het vertrek gaan zitten, en verviel in diep nadenken, terwijl zijn gelaat strak stond, en niets zich bewoog als zijn oogen, die onophoudelijk door het vertrek dwaalden.

Zoo bleef hij wel een kwartier lang zitten, en toen stond hij langzaam weder op, en vroeg:

„Hebt gij bijgeval een loupe?”

„Die heeft een goed bankier altijd!” antwoordde Walter. „Het komt natuurlijk menigmaal voor dat wij een cheque of een handteekening of een bankbiljet eens wat nader wenschen te beschouwen!”

Hij had een lade van zijn schrijftafel geopend, en gaf Raffles een vergrootglas.

Deze draaide het even tusschen de vingers heen en weer, en begon toen, met een eigenaardigen glimlach om zijn lippen:

„De wetenschap, mijnheer Walter, maakt buitengewoon groote vorderingen, en wij zouden bijna aan bovennatuurlijke machten gaan gelooven, die ons leven en onze daden besturen. Maar voor het oogenblik wil ik liever niet aannemen, dat de dief over die machten beschikte! Dit moet op een natuurlijke wijze in zijn werk zijn gegaan — en wij behoeven die wijze alleen maar te leeren kennen, om het raadsel op te lossen! Laat ik beginnen met u te zeggen dat ik niet geloof dat hier een persoon in de kamer is geweest in die zestig seconden tijdens uw telefoongesprek.”

„Dat is ook ondenkbaar — want alle ramen en de eenige deur waren gesloten!” riep Walter wanhopig. „En toch moet het zoo zijn. Ik heb al gedacht, of hij misschien door den niet gebruikten schoorsteen kon zijn binnengekomen, maar gij kunt u zelf overtuigen dat de elektrische haard dit bijna onmogelijk maakt. Hij is zoo geplaatst, dat men hem omver zou moeten stooten, als men zich naar beneden liet zakken. En van heengaan langs denzelfden weg spreek ik nog niet eens!”

„Wij kunnen dien weg ook gerust uitschakelen, mijnheer Walter,” antwoordde Raffles rustig. „Toch is die schoorsteen nog wel eens voor anderen dingen nuttig. Het is omstreeks

vier jaren geleden, toen ik mijn hulp aan Scotland Yard aanbood bij het opsporen van een verdwenen document van zeer groote waarde, en ik slaagde er toen in, de zeer schrandere wijze te ontdekken, waarop de dief te werk was gegaan! Door het rooster van een ventilator, dat gemakkelijk kon worden verwijderd, had hij met behulp van een zeer krachtigen stofzuiger, expresselijk voor dat doel gemaakt, uit een aangrenzend vertrek, het begeerde papier, het was maar een enkel blad, naar zich toe weten te zuigen! Ook in dat geval, verliepen er nauwelijks eenige seconden tusschen het tijdstip waarop dat papier op tafel werd gelegd, en zijn verdwijning!”

„Dat is totaal buitengesloten!” riep Walter. „Ten eerste is er geen ventilator, en ten tweede had zulk een zuigmachine natuurlijk een groote wanorde onder al mijn brieven moeten aanrichten!”

„Dat merkt gij daar zeer juist op, mijnheer Walter. zoo is het inderdaad. Hier is dus een andere methode toegepast — en ik zou u willen verzoeken, voorloopig aan te nemen, dat de man die het toepaste, niet in dit vertrek aanwezig was! Onmogelijke dingen mogen wij niet aannemen — en daarom vermoed ik dat hij in den salon was!”

„Maar hoe kon hij dan zien wat er hier voorviel!” schreeuwde Walter bijna. „Kan hij door de muren heen zien!”

„Niet er doorheen — maar toch misschien wel er om heen!” antwoordde Raffles levendig. „Volg mij eens, dan zullen wij het dadelijk onderzoeken!”

De beide mannen stonden weder op het groote balkon en Raffles wierp een blik naar de overzijde.

De binnenplaats zoowel als de tuin hadden een schuinen vorm, en op deze plek waren de ramen van de overburen niet verder dan omstreeks twaalf meter van het balkon verwijderd.

Voor het dichtstbijzijnde raam zat een bleek meisje, met groote, smachtende oogen, die het mooiste gedeelte van haar gezicht

vormde, dat voor het overige tamelijk onbeduidend was.

Zij scheen druk bezif te zijn met een of ander handwerkje, maar keek nu en dan op.

Raffles had zijn oogen half dichtgeknepen, en wendde zich nu tot Walter met de vraag:

„Doet gij die tulle gordijnen voor uw ramen wel eens dicht?”

„Hoogst zelden! Mijn oogen zijn niet al te goed, en ik heb behoefde aan veel licht op mijn schrijftafel!”

„Gij hebt natuurlijk opgemerkt, dat men van uit die ramen aan de overzijde vrij goed kan volgen wat hier in deze lichte, door de zon beschenen kamer voorvalt?”

„Zeker heb ik dat!” antwoordde Walter knorrig. „Maar die burenen kunnen wij gerust terzijde stellen. Het is natuurlijk volkomen onmogelijk op dit balkon te komen, of met een of ander werktuig door dat luikje heen iets naar zich toe te halen.”

„Dat is het ook — en daaraan dacht ik ook niet!” zeide Raffles zachtjes. „En nu zullen wij den salon eens binnengaan.”

Het deurvenster stond hier nog open, en zij konden dus van het balkon af binnentreden.

„En nu moet gij mij eens zeggen, hoe men mij van deze plek had kunnen bespionneren!” zeide Walter spottend.

„Ik erken dat het lastig is — maar men zou bijvoorbeeld met behulp van een spiegel —”

„Dien zou ik van mijn plaats bij het raam af hebben moeten zien!” zeide Walter.

„Daar slaat gij mij alweer!” riep Raffles uit. „Geen spiegel dus, maar — ik weet wel dat ik iets onzinnigs zeg — maar dat meisje daarginds kan uitstekend van de plaats waar zij zit iemand voor uw schrijftafel zoowel iemand in dezen salon tegelijkertijd zien!”

„Zeker, dat is zoo!” riep Walter opgewonden uit.

„Woont dat meisje daar allang?”

„Op zijn minst vijf jaar!”

„Alleen?”

„Met een oude moeder, die een klein pensioentje heeft en bijna stekeblind is!”

„Geen bediende?”

„Een daghit! Maar waarom vraagt ge dit alles? Het is toch ondenkbaar — het zou monsterachtig zijn, dat — — —”

„Ik beschuldig nog niemand, mijnheer Walter!” hernam Raffles koeltjes. „Voorloopig ga ik alleen maar te rade met de feiten. En die leeren mij onaanvechtbaar dat dat meisje tegelijk in twee kamers kan zien, en wel heel gemakkelijk. Zoodra gij zoudt opstaan, zou

een enkel vooruit afgesproken teeken aan den man in deze kamer duidelijk maken, dat hij zou kunnen optreden.”

„Maar wat gij daar zegt is krankzinnigheid!” schreeuwde Walter „en Dixon dan? Geloofst gij dan dat Dixon dien man hier niet gezien zou hebben?”

„Waarom zou hij? Waarom zou die man zich niet verborgen kunnen hebben, achter deze portière bijvoorbeeld?”

Raffles was haastig op de portière toegetreden, die ook aan deze zijde hing voor de deur naar het badkamertje, sloeg ze geheel terzijde, bukte zich naar den vloer, scheen iets op te rapen, dat hij op zijn handpalm had gelegd, en slaakte een zachten uitroep van verbazing.

„Wat hebt gij daar?” vroeg Walter nieuwsgierig.

„Zie zelf maar!”

„Dat lijkt wel — een heel klein gedeelte van een klontje suiker te zijn!” riep de bankier in de grootste verbazing, „hoe komt dat daar?”

„O, wat dat betreft — ik zou liever willen vragen: waarom komt het daar?” was het antwoord van Raffles. „Natuurlijk heeft de man die daar verscholen stond het bij zich gehad. Nu, hij, is zeker iemand geweest die verzot is op zoetigheden zullen wij voorloopig maar aannemen.”

Walter zag heel goed dat de oogen van zijn zonderlingen helper waren gaan fonkelen, maar hij vroeg niet verder en zeide ook niets, toen Raffles zich languit op den vloer uitstreckte, en met de grootste zorgvuldigheid dat gedeelte begon te onderzoeken dat zich voor de verbindingsdeur uitstreckte. Hij scheen iets op te rapen, bekeek ook de binnenzijde van de portière bedachtzaam, kwam toen zachtjes fluitend naar het raam, keek nog eens naar het meisje, met haar bleek, nietszeggend gelaat, dat haar werk in haar schoot had laten rusten, en strak naar de overzijde zag, trad weer terug, en begaf zich nu naar den kant van den schoorsteen.

Hij stond hier een oogenblik stil, met de handen in de zijden gesteund, keek naar de zoldering, met een vreemd licht in zijn grijze oogen, en wendde zich toen eensklaps tot Walter met de vraag:

„Mag ik op een stoel gaan staan?”

„Op een stoel staan? Dat spreekt immers van zelf!” antwoordde Walter verbluft.

Raffles nam een van de fraaie stoelen, die met blauw satijn bekleed waren, plaatste hem

naast den schoorsteenmantel en klom er op.

Er hing geen spiegel boven den schoorsteen en deze was verborgen onder een in dikke plooien neervallend gordijn van zware, bruine zijde.

In het midden hing een klein schilderij in een smal gouden lijstje.

Raffles schoof de plooien wat uit elkander, en scheen ergens naar te tasten, terwijl hij op zijn teenen ging staan.

„Wat zoekt gij daar toch?” vroeg Walter verwonderd.

„Een gat!” antwoordde Raffles lakoniek. „En ik geloof dat ik het hier al heb! Ik kan er zoowat drie vingers tegelijk in steken, niet meer! Maar verderop wordt het wat wijder! Een heel mooie ontdekking, mijnheer Walter, die ons heel wat verder brengt! Een oogeblikje!”

Terwijl Walter stom verbaasd naar hem bleef opzien, haalde hij zijn vergrootglas voor den dag, en begon de bruine zijde in de omgeving van het gat, dat hij zoeven ontdekt had, nauwkeurig te onderzoeken.

Hij liet een kort lachje hooren, sprong van den stoel, en zeide:

„Een drommels bekwame schelm, mijnheer Walter. Een man om zijn hoed voor af te nemen! Bijna zoo groot als ik, of misschien nog wel iets grooter, ik bedoel dit nu lichamelijk. Nu nog eens vlug naar uw kamer — ik geloof dat wij er bijna zijn!”

„Het is mogelijk dat gij het gelooft — maar ik begrijp er nog geen jota van!” spotterde Walter. „Wat doet dat gat ertoe?”

„Wel, het verklaart alles!” antwoordde Raffles vroolijk! „Maar hier zijn we weer in uw kamer. Dat meisje aan de overzijde schijnt drommels nieuwsgierig te zijn want zij wendt haar oogen hier maar niet vandaan! Aha — dit is een mooi, breed, ouderwetsch bellekoord! Zoiets heb ik nog maar heel weinig aangetroffen het is bijna een hand breed, en ziet gij wel — als ik het wat terzijde trek, dan komt het gat in den muur bloot! En het is hier heel wat breeder dan aan den anderen kant!”

„Maar daar zou zelfs niet de kleinste aap door kunnen!” riep Walter in vertwijfeling uit. „En palingen heeft men voor zoover ik weet nog nooit gedresseerd!”

„Een zeer juiste opmerking, mijnheer Walter!” hernam Raffles onverstoorbaar. „Palingen hebben ook geen witte haren, en ik betwijfel sterk of zij wel zoo verzet zijn op klontjes zuiker! Wit zijn ze ook al niet! Maar

zou ik u nu even mogen verzoeken, uwe gordijnen dicht te doen! Het staren van dat meisje wordt werkelijk hinderlijk!”

Terwijl Walter de tullen gordijnen dichttrok voor het venster, waar tegenover zijn bureau stond, onderzocht Raffles met de grootste zorgvuldigheid het tafelloppervlak, het laken waarmede het bespannen was, enkele papieren die er lagen, tenslotte het breede belkoord, en toen hij het vergrootglas eindelijk weer in zijn zak liet glijden lag er een tevreden uitdrukking op zijn gelaat.

Hij keek droomerig door het raam, waardoor heen men nog alles kon zien ondanks de gesloten tullen gordijnen, maar eensklaps kreeg zijn gelaat een strakke uitdrukking en hij zeide half luid:

„Wat doet het meisje? Ik geloof dat zij een brief schrijft!”

„En blijkbaar met groote haast!” zeide Walter, die eveneens naar buiten staarde. „Ik heb haar nog nooit zoo bleek gezien!”

„Daar komt haar dienstmeisje binnen — nu maakt zij den brief dicht — zij spreekt met het wicht, wacht hier even, mijnheer Walter.”

En voor de bankier nog iets had kunnen zeggen, was Raffles het vertrek uitgesneld, ijelde de trappen af, en bereikte juist den voortdoorgang, toen het dienstmeisje, een kind van een jaar of zestien, die blijkbaar iets onder haar schortje verborg haastig kwam aanloopen.

Raffles trad haar aanstonds in den weg, vatte haar bij den arm, en zeide op gedempten maar strengen toon:

„Geef mij onmiddellijk dien brief! Neen, tracht mij niet te ontglippen — het zou je een paar jaar gevangenisstraf kunnen kosten!”

Het meisje begon over al haar leden te beven, en stak Raffles sidderend den brief toe, waarvan het adres blijkbaar met een trillende vrouwenhand was geschreven.

Zij wilde het huis weder binnensnellen, maar Raffles hield haar stevig vast en zeide:

„Neen — je gaat niet weer naar binnen! Je meesteres zal je zoo spoedig niet missen, want dit adres is ver uit de buurt — en wij hebben eerst nog een appeltje met elkander te schillen, ga mede, en verzet je niet!”

Bevend van angst en met gebogen hoofd sloop het meisje de trappen op, en Raffles voerde haar de kamer binnen, die hij zoeven verlaten had, nadat hij Walter door het sleutelgat had toegeroepen, ook de gordijnen voor het andere raam te sluiten, zoodat men

onmogelijk van buiten kon zien wat daar binnen voorviel.

Toen pas opende hij de deur, het meisje stevig vasthoudend, dat met een doodsbleek gezichtje naast hem stond en zeide:

„Zij had dit deerntje juist weggestuurd met een briefje — om haren vriend te waarschuwen! Wij hebben hier stellig te doen met een van die trieste gevallen, waarin een man, om een zeker doel te bereiken, een arm, door allen verlaten meisje beliegt en bedriegt, haar liefde voorspiegelt, haar letterlijk tot zijn slavin maakt — en dan tot zijn medeplichtige!”

Hij maakte zonder eenige moeite den slecht gesloten brief open, en las met luider stemme deze weinige woorden voor:

„Mijn Lieweling!

Ik vrees dat alles zoeven ontdekt is! Vlucht! Geef me spoedig je adres, zoodat ik me bij je kan voegen. Ik leef niet zonder jou!

Je Alice”

„Dat arme, arme kind!” zeide Raffles zacht. „Het is nu wel heel duidelijk, dat ik zoeven goed gezien had. Wat de dief betreft — hier hebben wij zijn adres, en over een half uur zal ik hem in den nek hebben gegrepen! Het spreekt vanzelf dat het meisje zoolang hier moet blijven, anders zou zij alles in de war gooien!”

Walter las halfluid het adres op de enveloppe:

„Mijnheer Rodolfo Murro, Rue Lafite, 15.”

Hij wierp de enveloppe op de tafel, keek Raffles met open mond aan, en stamelde:

„Dat hebt gij zeker prachtig gedaan, mijnheer... Dinges! Maar als gij denkt dat ik het nu begrijp, vergist gij u deerlijk! Hij kon zelf niet door het gat, hij deed het niet met een hengel, het is zelfs voor den kleinsten aap te nauw. Mag ik om een verklaring verzoeken?”

„Met het grootste genoegen, mijnheer Walter,” antwoordde Walter glimlachend. „Het is waar dat de man geen aap gebruikte, want een aap heeft geen witte haren — tenminste niet de soorten die hier in Europa voorkomen. Het was ook geen hengel — het was geen

kruipdier — het was eenvoudig een hermelijntje! Dat was het witte, wat gij zoo vliegensvlug hebt zien verschieten! Ik heb de witte haren van het diertje gevonden op den vloer, aan de binnenzijde van de portière, op de bruine stof waarmede de schoorsteen be spannen was, en tenslotte op het trekkoord van de bel! Tenslotte vond ik sporen van zijn fijne nageltjes op uw schrijfbureau! Men heeft het diertje een week lang afgericht op het wegnemen van een rolletje papier met een zwart lintje omstrikt.”

„Maar hoe wist de dief dat het er juist zoo zou uitzien?” riep Walter uit, die een hooge kleur had gekregen bij deze onverwachte oplossing.

„Heel eenvoudig — dat heeft natuurlijk het ongelukkige lamme meisje aan den overkant hem verteld!” antwoordde Raffles. „Ik wil u eerlijk zeggen dat ik iets dergelijks half vermoedde, zoodra het onomstootelijk vaststond, dat hier onmogelijk een man de kamer had kunnen binnentreden. Het klontje suiker en de haren spraken echter een taal, die niet was mis te verstaan. Een hermelijntje kan heel gemakkelijk verborgen worden in een binnenzak, en het is zoo verbazend slank, dat het zich heel gemakkelijk door dat gat heeft kunnen heenwerken. Het terugkeeren was lastiger, maar ik vermoed dat die drommelsche dief, wiens schranderheid ik bewonder, met behulp van een stokje, dat hij door het gat stak, het bellekoord een weinig terzijde heeft geduwd, zoodat het hermelijntje gemakkelijk den weg terug kon vinden. Deze diertjes zijn buitengewoon schrander, en laten zich minstens even gemakkelijk en vlug africhten als witte muizen! En nu zult gij mij wel veroorlooven dat ik haastig afscheid van u neem — en eens met onze vriend Murro ga praten! Sluit dat kind zoolang op in de keuken, of waar gij maar wilt, als zij maar niet kan ontsnappen, en haar meesteres waarschuwen, want die zou misschien nog kans zien, mij voor te zijn! Liefhebbende vrouwen — en vooral vrouwen die liefhebben zonder eenige hoop op een gelukkige toekomst, zijn de allergevaarlijkste tegenstanders, die een man zich maar kan denken!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De vogel gevlogen.

Zonder zich verder om Walter en het dienstmeisje te bekommeren, ijde Raffles de trappen af, en vond op straat Brand, die hij daar op post had gezet.

De jongeman zag dadelijk aan het opgewonden gelaat van Raffles dat er iets bijzonders gebeurd was, en vroeg:

„Heb je soms iets ontdekt? Ik voor mij heb niets bijzonders gezien?”

„Wacht totdat wij in die taxi zitten!” zoo legde Raffles hem het zwijgen op. „Waar is Henderson?”

„Thuis!”

„Dan moeten wij hem eerst telefoneeren. Chauffeur — stop! We hebben je noodig voor een langen rit man! Nee, trek niet zulk een gezicht, over je fooi zul je niet te klagen hebben! Rijdt ons eerst naar een postkantoor!”

En weg snelde de auto reeds, om nog een minuut later stil te staan voor een postkantoor, waar Raffles Henderson telefoneerde en hem beval, zich ten spoedigste te begeven naar de Rue Lafite, en daar te blijven wachten in de buurt van het huis nummer 015.

„Wat heb je hem gezegd?” vroeg Brand nieuwsgierig toen Raffles weer naast hem zat, na den chauffeur iets te hebben toegevoegd.

„Dat hij onmiddellijk naar de Rue Lafite No. 15 moest komen!”

„Wat moet hij daar in 's hemelsnaam uitvoeren! Wie woont daar?”

„De dief van het geheime Spaansche document!”

Brand slaakte een kreet van verwondering, en schreeuwde:

„Wat vertel je me daar? Wat is er dan gebeurd?”

Met weinige woorden vertelde Raffles hoe het geheele voorval zich had toegedragen en hoe hij, binnen een half uur tijds, den geheelen toedracht had weten bloot te leggen.

Brand had toegeluisterd zonder een enkel woord te zeggen, en riep nu uit:

„Ik heb dadelijk vermoed dat die geschiedenis met Carlington nog vreemde gevolgen

zou hebben! Wat doen wij nu als de man onmiddellijk terugkeert?”

„O. dan zijn wij ver van hier!” antwoordde Raffles schouderophalend. „Binnen een half uur heb ik het document, en weer een half uur later kan Walter . . . het van mij koopen voor een behoorlijk bedrag, want ik ben geen afzetter. Ik had het mij eigenlijk anders voorgesteld Brand, maar een half ei is beter dan een leege dop!”

„Er is een ding dat ik volstrekt niet begriep, met alle bewondering voor je doorzicht. Hoe kan die Murro, blijkens zijn naam een Spanjaard, in 's hemelsnaam geweten hebben dat er in dien muur tusschen de twee kamers een verbindingsdeur was!”

„Wel, als wij bijvoorbeeld eens aannemen, dat die man bediende is geweest of monteur bij den leverancier van de electricische haarden! Vindt je dat ver gezocht? Als zulk een man een schavuit is, en weet welk een rijk heerschap daar woont op geregelde tijden, dan kan hij zoiets heel goed onthouden en er naderhand zijn voordeel uit trekken.”

„Maar hoe kon hij iets te weten van het document?”

„Ik vermoed dat hij er in het begin volstrekt niets van heeft geweten en dat het hem aanvankelijk alleen om geld te doen was! Als ik niet al te ver ga in mijn fantasie, en die Murro heeft in het huis van Walter inderdaad reparaties moeten verrichten of iets dergelijks, dan kan hij heel goed dat ongelukkige lamme meisje hebben gezien, en bedacht hebben, dat die hem van groot nut zou kunnen zijn, als hij haar vriendschap wist te winnen. Ik weet heel goed dat dit alles niet zou opgaan voor een gewoon man — maar dat is die Murro bij lange niet! Integendeel! Een signeur, die het geduld heeft en op den inval komt om een hermelijntje op diefstal af te richten — die is niet de eerste de beste, maar die beschikt over een ongewone schranderheid! Zulke lieden zijn altijd de gevaarlijkste vijanden van de maatschappij geweest!”

„Het is laag — het is gemeen, om zulk een

ongelukkig schepsel te bedriegen, tot eigen voordeel!"

„Het is wel ongeveer het lafste en schandelijkste dat ik ken!" beaamde Raffles, „en ik zal wel zorgen dat de fielt den straf niet ontgaat — al voel ik ook bewondering voor hem! Waar zijn wij hier?"

„Ik geloof dat het nog maar een minuut of tien is!"

De auto raasde nu door de breede straten van noordelijk Parijs en een oogenblik later stond zij stil ongeveer in het midden van de Rue Lafite. Raffles stapte uit en zond den chauffeur weg, wetende dat hij diens wagen niet meer zou noodig hebben, want een half blok verder zag hij Henderson rustig bij zijn snelle auto staan, schijnbaar zonder in het minst acht op de beide vrienden te slaan.

Raffles en Brand gingen haastig op hem toe, en de eerste zeide op zachten toon:

„Wij hebben op nummer 15 een karwei te verrichten, Henderson, waarbij we je wel niet noodig zullen hebben. Maar als dat verricht is, zullen wij denkelijk Parijs dadelijk verlaten — nadat ik hier nog eenige formaliteiten heb verricht. Wacht dus op ons — ik denk dat alles binnen tien minuten wel zal zijn gedaan! Heb je het huis afgesloten, zooals ik je gezegd heb?"

„Alles is weer dicht, mylord!"

„Goed zoo! Wacht hier dan, en let goed op!"

Raffles en Brand gingen de openstaande, breede huisdeur binnen van No. 15 en de eerste liep dadelijk toe op den dikbuikigen portier, stopte hem een tienfrancsstuk in de handen en vroeg:

„Kun je mij zeggen, waarde portier, op welke verdieping mijnheer Rodolfo Murro woont?"

„De Spanjaard? Die woont op de vierde! Maar als u hem spreken wilt — dan komt u juist een half uur te laat! Hij heeft zijn valies gepakt, zijn huur betaald en is in een taxi weggereden!"

Een oogenblik had Raffles het gevoel alsof iemand hem met de vlakke hand in het gelaat sloeg, hij had op veel gerekend — maar zeker niet op deze plotselinge vlucht! De kerel had hier dus alles aanstonds in den steek gelaten, en was nu ongetwijfeld met zijn kostbaar document onderweg naar Madrid, teneinde het daar aan den man te brengen! Op welke wijze dan ook, was hij er achter gekomen, dat het kleine rolletje papier met het zwarte bandje een document van groote waarde moest zijn, en hij had zijn slag geslagen!"

„Sprak hij nog van terugkeeren?" vroeg Raffles den portier, ofschoon hij van te voren wist hoe het antwoord zou luiden.

„Neen, daarvan was geen sprake! Hij heeft zijn huur betaald, en ging heen!"

„Ging hij te voet?"

„Neen, hij had een taxi laten voorkomen."

„En — zoudt gij bijgeval gehoord hebben, welk adres hij aan den chauffeur opgaf?"

De drie Engelschen stonden in groote spanning naar het antwoord uit te zien, maar tot hun teleurstelling antwoordde de man:

„Neen, daartoe was de afstand te groot! Ik weet alleen maar dat zij naar dien kant zijn weggereden!"

En de portier wees naar het zuiden!

Nu, dat kon natuurlijk beduiden dat de dief zich naar het Gare d'Orléans had laten rijden! En in het zuiden lag Spanje!

„Kunt gij mij den man nauwkeurig beschrijven?" vroeg Raffles weer.

„Dat zal wel gaan, mijnheer! Hij was groot, erg donker, knap, en met een olijkleurige tint."

„Hoe oud ongeveer?"

„Een jaar of veertig zou ik zeggen! Hij was altijd keurig gekleed, en toen hij wegging droeg hij een geruit reiscostuum, dat pas een paar dagen tevoren van den kleermaker was thuisgekomen. Hij had een slappen hoed op, ook splinternieuw!"

„Droeg hij baard of knevel?"

„Noch het een, noch het ander. Hij had een paar korte coteletjes, keurig bijgeknipt."

„Hoe stond het met zijn haar — gelooft gij dat hij een pruik droeg?"

„De portier keek Raffles zeer verbaasd aan en herhaalde:

„Een pruik? Hoe komt gij daarbij? Mijnheer Murro had prachtig, glanzend haar git-zwart! Tusschen ons gezegd en gezwezen, mijn vrouw was een tikje verliefd op dat haar!"

„Had uw huurder soms bijzondere kenteekenen?"

„Neen! Of gij moet een heel klein wratje terzijde van het rechteroog een kenteeken willen noemen!"

„O neen, alleen maar een schoonheidsgebrek!" antwoordde Raffles langs zijn neus. „Waarde heer, ik ben u zeer verplicht voor al deze inlichtingen en gij kunt er vast van op aan dat gij uw land een grooten dienst bewezen hebt!"

Hiervan begreep de brave dikzak blijkbaar

niets, maar Raffles gaf hem niet den tijd om iets te vragen, en zeide:

„Nog een enkele vraag. Sprak uw huurder goed Fransch?”

„Nu, hij sprak het met een keelgeluid, maar Fransch was het!”

„Heeft hij hier veel bezoeken gekregen?”

„Voor zoover ik weet in het geheel niet! Soms kwamen er wat dametjes — u weet wel, maar dat kun je toch moeilijk bezoek noemen! Mannen heb ik hier nooit gezien!”

„Hoe lang heeft hij in dit huis geloged?”

„Zoowat een half jaar!”

„Waar verdiende hij eigenlijk zijn brood mee?”

„Dat is iets wat ik nooit heb begrepen, mijnheer — want hij was heel ongegeld in zijn bezigheden! Nu eens zat hij een heelen dag thuis, dan zag je hem weer in geen halve week, soms liet hij des middags eten uit het restaurant bovenbrengen, en dan weer zeide hij dat hij in het Café de la Paix ging dineeren!”

„Dat is meer dan genoeg — en wij zijn u zeer dankbaar!” zeide Raffles, en nogmaals ging er een goudstukje over uit zijn hand in die van de deurbewaker, die niet wist hoe hij het had, en pas vele uren later, geholpen door de schrandereid van zijn vrouw, tot de slotsom kwam, dat die heeren wel eens detectives hadden kunnen zijn.

Maar Raffles was reeds achter het stuurwiel gesprongen van de snelle auto, en zeide haastig in het Engelsch tot Brand:

„Wij zullen voor alle zekerheid eerst naar het station rijden en daar informeren of daar soms iemand een plaatsbewijs heeft gekocht naar Madrid of naar een andere stad, beantwoordend aan de persoonsbeschrijving van den heer Murro. En is dat zoo, dan gaan wij hem achterna, of liever wij zullen trachten hem voor te zijn. Onze auto is gelukkig nog

sneller dan de trein, die bovendien een omweg moet maken!”

Brand had nauwelijks tijd om naast Henderson in den wagen te springen, want reeds reed Raffles weg, in zijn begeerte dien loozen schelm de baas te zijn.

Nauwelijks een kwartier later stond de auto stil voor een der oudste stations van Parijs, en Raffles snelde naar binnen, ijde op een der loketten toe, waar alleen eerste en tweede klasse biljetten verkocht werden, en vroeg:

„Pardon mijnheer, is de trein naar het zuiden reeds vertrokken?”

„Meent gij naar Spanje? Ja, die is een kwartier geleden vertrokken?”

„Ik dank u zeer! Kunt ge mij ook zeggen, of hier een kaartje gekocht is door een heer met een Spaanschen tongval, knap, een jaar of veertig, met een splinternieuw grijsgeruit reispak aan, een nieuwen slappen hoed, op nieuwe valiezen bij zich — — —”

„Houd maar op, mijnheer! Ik herinner mij zeer goed een heer van die beschrijving. Hij sprak met harde keelklanken, en hij scheen nogal zenuwachtig te zijn. Een kruier wilde een van zijn valiezen grijpen, maar hij ontrukte het den man met een woest gebaar weer, het gaf even een relletje!”

„Dat is mijn man!” riep Raffles opgewonden. „Weet gij nog wat zijn bestemming was?”

„Zeker! Hij kocht een kaartje naar Dax.”

Raffles kende de kaart van Europa te goed om niet te weten dat Dax een plaatsje is op Fransch grondgebied nog aan de voet van de Pyrieneën gelegen, en op nauwelijks twintig kilometers van de Spaansche grens.

Hij knikte den beambte vriendelijk toe, en het volgende oogenblik zat hij weder naast Brand, en zeide:

„Ik geloof dat wij hem hebben, Brand!”

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De vogel geknipt.

Om Dax te bereiken doet de groote Internationlae spoorlijn de volgende plaatsen aan: Orleans, Tours, Poitiers, Angouleme, Bordeaux, het aardige havenstadje La Mothe, dan komt het station Dax, dat wil zeggen dat men, om het eigenlijke stadje te kunnen bereiken, de Adour moet oversteken.

Maar de spoorlijn is verre van recht, en Raffles wist zeer goed, dat hij, door de Rijkstraatweg te volgen, en wanneer zijn auto hem niet verliet zeer veel tijd zou kunnen uitwinnen.

Het lastigste was, uit Parijs weg te komen, met haar schrikbarend in omvang toenemend verkeer, dat nu en dan nog erger is en ingewikkelder dan in het terecht beruchte Londen, waar menigmaal opstoppen ontstaan, die tien minuten ja een kwartier eischen, om weder te worden ontward.

Maar Raffles kende Parijs gelukkig minstens even goed als Londen, hij koos stille straten, en het duurde dan ook niet lang of de auto raasde door de voorstad Auteuil, waar Raffles in een groote garage, den voorraad benzine en olie aanvulde.

En alvorens Parijs voor goed den rug toe te keeren, trad hij een postkantoor binnen, en verzond aan den heer Joseph Walter een dringend stadstelegram van den volgenden inhoud:

„Ben den dief achterna gegaan. Weet waar hij heen gaat. Keer met het docu-

ment terug. Leg vast een groot bedrag klaar. J. R.”

Na aldus wat vreugde te hebben gebracht in een bedroefd hart, sprong Raffles weder achter het stuurwiel, en weg raasde de auto, in de richting van Orleans. Toen Raffles daar kwam, was de trein juist twintig minuten geleden vertrokken — dat wil zegge dat hij vijf kostbare minuten verloren had, maar die haalde hij in, met nog acht minuten op den koop toe, toen hij, bij het vallen van de duisternis, Tours bereikte — want daar kreeg hij aan het station uit den mond van een der kruiers te hooren, dat de beroemde sneltrein twaalf minuten vroeger het station had verlaten.

„Dan hebben wij hem, voor Angouleme bereikt is!” riep Raffles tevreden uti. „De wagen houdt zich uitmuntend, en zal heel gemakkelijk 100 kilometer kunnen halen!”

„Wacht eens een oogenblikje, Edward! die trein rijdt 's nachts natuurlijk door, vandaar het woord nachttrein. Ben jij van plan hetzelfde te doen en van onze auto een nacht-auto te maken?”

„Maar dat spreekt toch vanzelf, mijn waarde Brand!” zeide Raffles verwonderd. „Wanneer je soms voornemens koestert, om bijvoorbeeld in deze mooie oude stad, bekend door de kroningen van bisschoppen en koningen, kalmpjes naar een hotel te gaan om daar te overnachten, dan moet ik je 'n illusie

armer maken. Want in dat geval zou onze man een voorsprong krijgen van een uur of acht of meer, en wij zouden de zaak gerust kunnen opgeven! Want met geheime documenten die gestolen worden, is het juist als met temperamentvolle vrouwen — zij hebben slechts waarde als zij zoo spoedig mogelijk aan den man gebracht worden!”

„Dan schik ik mij er in — mits je mij toestaat, ook een paar uren den wagen te besturen. Ik ken den weg hier uitstekend, en je behoeft niet te vreezen, dat ik jullie zal laten omslaan! De weg is goed, en de lantarens verlichten hem daghelder!”

„Dat had ik ook willen voorstellen, Brand! Wij zullen trachten, beurt om beurt wat te slapen, en dat zal wel gelukken, want de wagen heeft voortreffelijke kussens en veeren! Maar eerst zullen wij wat levensmiddelen inslaan, om die onderweg te nuttigen. Hier is al een groote winkel, die juist zijn luiken wil sluiten!”

Haastig sprong Raffles uit den wagen, maar het kostte toch nog eenige moeite, den winkelier te bewegen, opnieuw achter zijn toonbank te gaan staan, en het gevraagde te verkoopen: een gerookte ham, een bus beschuit, een pond kaas, en een bus gecondenseerde melk. Bij een bakker kocht Raffles nog een van die eigenaardige, meterlange brooden, en toen kon hij oordeelen, gencegzaam in voorraad te hebben ingeslagen.

Intusschen had dit natuurlijk weer een tiental kostelijke minuten gevergfd, en Brand, die nu het stuurwiel overnam, joeg de auto dan ook in de snelste vaart voort over den fraaien gelijken weg, waarvan thans echter niet veel meer te zien was, want de duisternis nam hand over hand toe.

De rit was omstreeks vijf uur in den middag begonnen — en de sneltrein moest om zeven uur in den morgen te Dax aankomen.

Dan zon het weer klaarlichten dag zijn, maar nu zouden zij wel een uur of negen in de duisternis moeten voortrazen. Het was een gevaarlijke onderneming, om met sneltreinvahrt in de duisternis over den weg te suizen, maar het moest nu eenmaal gedaan worden!

En intusschen zaten Henderson en Raffles achter in den wagen, en aten van het brood en de kaas, totdat Henderson vroeg:

„Neem me niet kwalijk, mylord — maar ik meende mij te herinneren dat niet Dax, maar Bayonne in Frankrijk het eindpunt is van de internationale lijn!”

„Dat is ook zoo, James — en als die man

zijn kaartje tot Dax heeft genomen dan heeft dat natuurlijk zijn bijzondere reden. Het is mogelijk dat hij daar den persoon wil laten komen, of de personen, aan wie hij het gestolen document wil verkoopen. Overigens ligt Bayonne hoogstens een kilometer of vijftien verder aan de lijn.”

En nu snelde de groote auto onder het regelmatig gegrom van den motor, voort over den gelijken weg, die nu en dan den spoorbaan dicht naderde, om er zich dan weer een paar kilometers van te verwijderen.

Het was even voor Poitiers, en omstreeks elf uur in den avond, toen het achterlicht van den sneltrein te zien kwam, hetgeen Brand een juichkreet ontlokte.

„Roep maar niet te vroeg — in Poitiers zul je heel wat langzamer moeten rijden, mijn jongen! Denk aan de nauwe, kronkelende straten en aan de politie!”

En hierin had Raffles gelijk, want toen zij Poitiers weder uitreden was er van den trein niets meer te bespeuren. Raffles, die een paar uren had kunnen slapen, nam nu weder het stuurwiel over van Brand, opdat de jongeman op zijn beurt zijn leege maag zou kunnen vullen, en een kwartier later, op een kaarsrecht gedeelte van den straatweg, kwam de expres opnieuw in het gezicht.

Met iedere minuut won de auto op den trein, en nogmaals een kwartier, was de renwagen gelijk met de achterste coupé.

Het was een merkwaardig en een schoon gezicht, de lange, helder verlichte trein daar te zien voortrazen in den nacht op een afstand van ongeveer honderd meters, terwijl de reusachtige locomotief, witte wolken uit zijn korte pijp braakte, die rossig verlicht werden, als de stoker de ovalen deur van de stookruimte opende.

En Raffles smaakte de vreugde, Angoulême volle vijf minuten voor de sneltrein te bereiken. Hij dacht er zelfs aan, hier op den trein over te gaan, maar daartoe was de tijd toch te kort.

Dit gelukte hem pas te Bordeaux, waar hij twintig minuten eerder aankwam, om half twee in den nacht, daar hij een kaarsrechten weg had kunnen volgen, terwijl de spoorlijn hier een zeer grooten omweg moest beschrijven.

In allerijl werd de auto gestald, in een vlak bij het station gelegen garage, zonder dat er nog een enkel kruimeltje van de levensmiddelen in te vinden was, en toen de drie ondernemende mannen het perron be-

traden, dat helder verlicht was door tal van booglampen, hadden zij nog vijf minuten den tijd, voor de trein zou vertrekken.

Raffles had voor alle zekerheid kaartjes voor de eerste, zoowel als voor de tweede klasse genomen, teneinde overal plaats te kunnen nemen waar hij verkoos.

En toen zij langzaam door de eindeloze gangen van den D-trein wandelden, vonden zij hun man zitten in een compartement van de tweede klasse, waar nog drie anderen heeren zaten te dommelen, het hoofd op de borst gezonken, en met gekruiste armen, maar Murro zelf was klaar wakker, had zijn valies naast zich in den hoek, en het hengsel over zijn pols geschoven.

Raffles was te verstandig om stil te blijven staan en naar den man te kijken, want hij begreep heel goed dat de Spanjaard op zijn quivive moest zijn, maar hij liep rustig verder, en vond in denzelfden wagon een coupé, waar s'echts een oud heertje gezeten was, dat tamelijk norsch opkeek, toen hij drie nieuwe reizigers, zijn heiligdom zag binnendringen.

De trein vertrok, en het kribbige oude heertje griste even voor het station La Mothe zijn weinige bagage bijeen, en stapte daar uit, en de drie mannen bleven nu geheel alleen.

En steeds ging de reis verder, zonder ophouden, en omstreeks zeven uur in den morgen reed de lange trein tenslotte het station van Dax binnen, een kleine stad, ongemeen schilderachtig gelegen temidden van een romantisch landschap en bespoeld door de Adour, een der mooiste rivieren in dit gedeelte van Frankrijk.

Maar Raffles en zijn vrienden hadden zich thans wel om andere dingen te bekommeren dan om de schoonheid van Dax en haar omstreken. Zij moesten hun man in het oog houden, en dat wel zoo voorzichtig mogelijk, teneinde zijn achterdocht niet gaande te maken. Met dit doel hadden zij zich gedurende de reis zoo min mogelijk vertoond, zonder hem echter uit het oog te verliezen.

Dat het Murro was, — er kon geen seconde aan worden getwijfeld, want alles klopte met de beschrijving, welke zijn conciërge van hem gegeven had, tot op het kleine wratje naast zijn rechteroog toe.

Henderson was met een bittere wrok jegens den man beziel, toen hij uit den mond van Brand vernomen had, hoe Murro er in geslaagd was, zich van het document meester te maken, door liefde voor te spiegelen aan een

ongelukkig meisje, dat daar nu wel bitter bedroefd zou neerzitten, nu ook dat eenige zonnestraaltje uit haar armelijk leven verdwenen was.

„Ik zou nu wel eens willen weten wat je hier eigenlijk denkt uit te voeren,” zeide Brand zacht, terwijl de drie mannen op het voetspoor van Murro het kleine station verlieten, op ongeveer twee kilometer afstand van de Adour gelegen.

„Wel, het zou mij niets verwonderen, als hij hier zijn handelsrelaties besteld, had, als ik het zoo eens mag noemen! Ik weet dat hij een telegram verzonden heeft in Bordeaux, dat voor Madrid bestemd was. Hij zelf zal misschien zal weinig lust hebben de grens over te trekken, want wie weet wat de kerel daar nog op zijn kerfstok heeft! Hij acht het veiliger, om het hier af te doen, vanwaar hij naar alle richtingen, als het noodig mocht zijn, met zijn buit kan vluchten! Hij kan te Bordeaux een boot nemen naar Dover, hij kan naar de Azuurkust gaan, hij kan vandaar als hij wil naar Afrika oversteken, of Italië bereiken, of Zwitserland. Neen, onze vriend Murro weet wel wat hij doet!”

„Hij schijnt althans een vast doel te hebben, want hij loopt stevig door, met zijn kostbare handtasch onder den arm gekneld!”

Maar juist op dat oogenblik liep Murro op een huurauto toe, waarvan er tien of twaalf stonden op het kleine pleintje voor het station, en de drie mannen kwamen nog maar juist bijtijds om zich van een dier voertuigen meester te maken.

Een fraaie weg voert, tusschen de rotsen door, naar het eigenlijke stadje Dax, en over een prachtige brug, die over de schuimende wateren van de Adour is geslagen.

De chauffeur volgde nauwkeurig de aanwijzingen van Raffles, die naast hem was komen zitten, teneinde den man niet te doen gevoelen dat hij die andere auto volgde waarin het wild had plaatsgenomen, en eindelijk zwenkten de beide voertuigen, het prachtige, eeuwenoude marktpleintje op, Murro stapte uit en betaalde en ging een van de drie aardige logementen binnen, die men daar vindt.

En Raffles en de zijnen deden hetzelfde — maar zij trokken in een ander hotel, dat daar juist tegenover gelegen was, vroegen een kamer aan het plein, kregen die onmiddellijk en zonder moeite, daar het toeristenseizoen nog lang niet begonnen was, en namen, wat men zou kunnen noemen, hun wachtposten in.

dat wil zeggen dat telkens een hunner aan het raam gezeten was, die het logefent „Het Vergulde Hert” geen oogenblik uit het oog mocht verliezen.

Maar intusschen ontbeten zij smakelijk met de producten van het land, heerlijke vruchten, schapenkaas, bruin brood, en een soort van pudding, die daar inheemsch is.

Zij zaten daar geduldig als katten te wachten, vastbesloten om hun prooi niet te laten gaan.

Om tien uur kwam er een telegram besteller op een fiets aanrijden, die van zijn voertuig sprong voor de deur van „Het Vergulde Hert”, even met den portier sprak, die met een telegram naar binnenging, en den jongen zeker een fooi in de hand drukte, met het ontvangbewijs.

„Zou dat voor hem zijn?” vroeg Brand, die op dat oogenblik op post zat, en dadelijk gemeld had wat hij had gezien.

„Dat is zeer goed mogelijk, Brand! Ik geloof niet dat de hotels hier op dit oogenblik meer dan vier of vijf gasten tellen, en dat zijn dan nog hoofdzakelijk handelsreizigers, die niet veel telegrammen plegen te ontvangen. Laten wij ons maar gereed houden — het tooneel zal wel speedig veranderen! Ik heb zoeven een spoorwegboek geraadpleegd — uit de richting van Madrid komt er om één uur een sneltrein te Dax aan!”

„Maar hij zal toch zeker niet in zijn hotelkamer durven onderhandelen!” riep Brand uit.

„Dat hoop ik tenminste niet — en ik acht het ook niet zeer waarschijnlijk! Dat moet voor hem veel te gevaarlijk zijn, dunkt mij! Als die Spanjaarden eenmaal het stuk in handen hadden, konden zij hem wel eens laten arresteeren, inplaats van hem te betalen. Ik denk eerder dat de samenkomst moet plaats hebben op een eenzame plek in de bergen! Je hebt immers voor een auto gezorgd, Henderson.”

„Zij staat klaar, mylord!”

„Dan hebben wij niets anders te doen dan te wachten, vrienden!”

„Het zou nog een uur duren, alvorens de Spanjaard tevoorschijn kwam, en in een huurauto stapte, die men zeker voor hem gehaald had.

In een oogenblik waren de drie reizigers het hotel uit, vonden aan de achteringang een auto gereed staan, stapten er in, en volgden op een veiligen afstand de taxi, waarin Mur-

ro, nog altijd met zijn kostbaar valies, had plaatsgenomen.

De tocht duurde bijna een vol uur, en Brand moest bij zich zelf erkennen, dat hij veel minder aan den Spanjaard en zijn document dacht dan aan de verrukkelijke omgeving, de bedwelmende lentegeuren in de lucht, de bloesemende sinaasappelboomen langs den weg, het woeste gebergte rondom, dat nu en dan plotseling terugweek, om plaats te gunnen aan prachtige bosschen en weelderige akkers! Hij vond het heerlijk, te leven in dit gezegende land, waar de lente bijna een maand vroeger haar intrede deed, dan in het onherbergzame noorden!

Raffles had al dien tijd den wagen bestuurd, wel wetend, dat de taxi voor hem den straatweg volgde naar Bayonne, zoodat hij ze onmogelijk zou kunnen uit het oog verliezen.

Maar eindelijk hield de taxi toch stil, op een vrij hoog gelegen punt, vanwaar men in de verte de stad Bayonne kon zien liggen, en het blauwe water van de Golf van Biskaye.

De weg was hier zeer bochtig, en het geluk wilde dat Raffles zijn eigen wagen had doen stilstaan, achter zulk een kromming, zoodat hij onzichtbaar was voor den Spanjaard, die zoeven was uitgestapt. Het was duidelijk dat hij met den chauffeur had afgesproken, hem op diezelfde plek te wachten, en ver zou hij dus zeker niet meer gaan.

De drie mannen zagen hem verdwijnen langs een smal voetpad, dat in de bergen voerde.

Haastig reed Raffles zijn wagen nog verder naar boven, drukte den verwonderden chauffeur een goudstuk in de handen, en fluisterde:

„Pas op onzen wagen — wij zijn detectives — en wij zitten een grooten schelm achterna! Nog een goudstuk voor jou, als alles goed afloopt.”

En voor de man nog iets had kunnen zeggen, sloegen Raffles en zijn beide metgezellen op hun beurt den weg in naar de bergen.

Raffles wist dat dit pad onmogelijk kon worden bereden door auto's, noch door eenig ander voertuig, want hier en daar steeg het zeer steil, of werd zoo smal, dat nauwelijks een muilezel er plaats kon vinden!

Het was een vrij lastige onderneming, want nu en dan moesten zij haastig bukken als Murro stilstond, op een hooggelegen punt, en spiedend om zich heen zag.

Tenslotte verloren zij hem geheel en al uit

het oog, en zij begrepen dat hij nu zeker de plek van de samenkomst bereikt had.

Voorzichtig slopen zij verder, door een soort van hollen weg, met grijze rotsen aan weerszijden, schaars begroeid met struikgewas en dwergeiken.

Maar nauwelijks hadde zij vijftig passen afgelegd, of Raffles hief het hoofd op en zeide verwonderd, op zachten toon:

„Ik hoor daar luid spreken! Het lijkt wel — ik geloof dat daar ginder een heftige ruzie wordt gemaakt! Vlug er naar toe vrienden!”

De drie mannen ijlden nog verder, maar eensklaps maakte Raffles een gebaar als een waarschuwing bedoeld, zij wierpen zich plat neder, en hadden nu het vrije uitzicht op een soort van klein plateau, waarlangs het pad voerde, en waar nu zes mannen bijeen waren, waarvan twee in uniform — het leken Spaansche officieren te zijn, die natuurlijk langs een binnenweg de grens moesten zijn overgegaan.

En juist hoorden zij Murro woedend schreeuwen:

„Ik had u geseind, dat slechts twee mannen mochten komen, met het geld! Gij hebt bedrog gepleegd! Ik eisch, dat die officieren zullen heengaan, met wie ik niets te maken heb! Hier in mijn valies zit het papier — en als gij een stap nader durft komen, werp ik liever alles in den afgrond!”

Hij had het woord nog nauwelijks gezegd of er kraakte een schot, en Murro, in den rechter schouder getroffen, slaakte een brullende kreet, wilde het valies nog wegwerpen, maar zijn arm viel slap langs hem neer en hij stortte ter aarde.

„Dat noem ik een gemeene streek!” schreeuwde Raffles. „Vlug, vrienden — wij zullen die Spanjaarden eens toonen, wat het beteekent, een belofte te houden!”

En als een stormwind wierpen de drie mannen zich eensklaps op de totaal verblufte Spanjaarden. Zoo snel had die overval plaats, dat zelfs de man met zijn revolver geen gelegenheid kreeg, zich van zijn wapen te bedienen, want Raffles sloeg hem met een vreeselijken vuistslag ter aarde.

Een der officieren was op het valies toegesneld, maar Brand was nog wat vlugger, en juist toen de Spanjaard het wilde grijpen, velde hij hem met een goed gemikten slag met den kolf van zijn revolver.

Wat Henderson betreft, het was een kolfje naar zijn hand!

Hij had lachend met iedere geweldige vuist

een der Spanjaarden in de borst gegrepen, en schudde hen dooreen als natte poedels, en beukte hen tenslotte neer met zijn ijzerharde knuisten.

Raffles rekende met den vijfden man af, en in een ommezien was het pleit beslecht ten gunste van de Groote Onbekende.

Hij opende rustig het valies — en daarbinnen was het document met het zwarte lintje. Op het zwart waren enkele witte haren nog duidelijk zichtbaar.

Raffles sloot het valies kalm weer, keek eens in het rond, en zeide:

„Die vijf schelmen moeten maar voor zichzelf zorgen. Zie eens of zij geld bij zich hebben, Brand!”

In een ommezien had Raffles twee der Spanjaarden ontdaan van hun dikke portefeuilles, en Henderson had den kreunenden Murro opgericht, en droeg hem als een kind in zijn armen naar de plek, waar de beide auto's nog steeds stonden te wachten.

„Je hoort zeker wel wat ik zeg nietwaar Murro!” zeide Raffles op ernstigen toon tot den gewonde. „Luister dan goed. Je onderneming is natuurlijk mislukt — en dat is maar goed ook! Maar ik moet je tich schadeloos stellen omdat je met schurken te doen hebt gehad en gewond werd. Natuurlijk was hun doel, je geen enkele duro te geven, in plaats van de som die je geëischt hebt, misschien wel om je te dooden, uit vrees dat je wellicht inzage had genomen van het document! Hier zijn tien biljetten van duizend francs. Het is natuurlijk veel minder dan je had denken te ontvangen, maar je zult er tevreden mee moeten zijn. Ik schenk ze je bij wijze van belooning voor de schrandere wijze, waarop je het hermelijntje hebt afgericht! Want dat was het zeker? Dat wist ik ook, wel! Je bent tamelijk ernstig aan den schouder gewond, en wij zullen je nu naar een ziekenhuis van Bayonne brengen — en ik zou je sterk aanraden, over deze geheele geschiedenis maar te zwijgen, voor je eigen bestwil! Want ik denk dat met je in Spanje wel eens gaarne terug zou willen zien, omdat de politie daar nog een appeltje met je te schillen heeft. Je bent nu genoeg gestraft — wij wenschen je meer succes bij een volgende gelegenheid. Stap in deze auto — en schik je in het onvermijdelijke!”

Murro keek Raffles met een half verwezen blik aan, wilde iets zeggen, maar verloor het bewustzijn — — —

Juist vier en twintig uren later overhandigde Raffles het teruggevonden manuscript aan Walter, Isidore Lemarc en Letellier — tegen uitbetaling van een millioen francs! En de heeren bankieren vonden, dat het volstrekt niet te duur betaald was!

Laten wij echter maar aanstonds hieraan toevoegen, dat de geheele revolutie op een mislukking uitliep, omdat twee der voor-

naamste deelnemers zich op het laatste oogenblik terugtrokken — maar daarvan heeft het groote publiek natuurlijk nooit iets vermoed!

Want het kan niet genoeg herhaald worden — heel wat omwentelingen of pogingen daartoe, die zonen van een volk op elkander doen toestormen als wilde dieren, zijn het werk van zeven of acht welgestelde heeren!

De volgende aflevering (Nr. 667) zal bevatten:

DE BOMAANSLAG.

**„Zie belangrijk bericht op
het eerste binnenblad.”**